

MORGAN RICE

CESTA HRDINU

(SÁGA ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ – KNIHA PRVÁ)

Morgan Rice

Cesta Hrdinu

Серия «Čarodejníkov Prsteň», книга 1

Аннотация

ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ má všetky rysy potrebné pre jasný úspech: hlavný aj vedľajšie príbehy, záhadnú atmosféru, statočných rytierov a rozkvitajúce vzťahy, ktoré zaceľujú rany na zlomených srdciach, a ďalej tiež podvod či zradu. Sľubuje dlhé hodiny zábavy a určite uspokojí všetky vekové kategórie. Dielo nájde svoje miesto v knižniciach u všetkých priaznivcov fantasy literatúry. - Books and MovieReviews, Roberto Mattos Svetový bestseller číslo jedna! Autorka bestsellerov Morgan Rice prichádza s novou úžasnou fantasy sériou. Príbeh knihy CESTA HRDINU (Kniha prvá v sérii ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ) se točí okolo osudov jedného dospievajúceho, a veľmi zvláštneho chlapca, štrnásťročného poddaného ze zabudnutej dediny na okraji Kráľovstva Prsteňa. Thorgrin je najmladší zo štyroch bratov, ich otec má pre neho len samé podradné práce a bratia ním opovrhujú. Thorgrin sám ale cíti, že je iný než ostatní. Sníva o tom, že se jedného dňa stane skvelým bojovníkom, pridá se ku kráľovej družine a spoločne s nimi bude ochraňovať Prsteň od nepriateľov, žijúcich na druhej strane Kaňona. Keď dospeje do určeného veku, otec mu zakáže, aby se pokúsil o prijatie v kráľovskej Légie. Chlapec ho odmietne poslúchnuť a na

vlastnú päť se vydá na cestu z rodnej dediny. Je odhodlaný presadiť si svoje za každú cenu. Lenže Kráľov Dvor je plný zápasu o moc, neuspokojených ambícií, rodinných drám, žiarlivosti, násilia a zrady. Kráľ MacGil si musí z potomkov vybrať svojho nástupcu, zatiaľ čo Meč Osudu, zdroj všetkej ich moci, stále nedotknutý čaká na vyvoleného, ktorý ním bude schopný vládnuť. Thorgrin prichádza do mesta ako nepozvaný cudzinec a musí si presadiť svoje prijatie do Légie. Po čase zisťuje, že má určité zvláštne sily, ktorým sám nerozumie. Dozvedá sa, že má neobyčajný dar a že ho čaká neobyčajný osud. Navzdory svojím možnostiam sa zamiluje do kráľovy dcéry, a keď ich vzťah začína postupne rozkvitať, Thor zisťuje, že proti nemu stoja mocní súper. Keď se snaží porozumieť svojim schopnostiam, kráľov mág ho vezme pod svoje ochranné krídla a povie mu, že matka, ktorú chlapec nikdy nepoznal, pochádzala z ďalekej krajiny za Kaňonom, vlastne dokonca až z Krajiny Drakov. Skôr než môže Thorgrin uskutočniť svoj sen a stať sa bojovníkom, čaká ho veľa náročného tréningu. Z toho je však neustále vyrušovaný, pretože se proti svojej vôli stáva stredobodom dvorných machinácií a intríg, ktoré se snažia zničiť jeho lásku a zraziť ho do kolien – a celé kráľovstvo s ním. Vďaka dômyselne prepracovanému fiktívnemu svetu a postavám je CESTA HRDINU epickým príbehom o priateľstve a láske, rivalite a spolupráci, o rytieroch a drakoch, intrigách a politických machináciách, o dospievaní, o zlomených srdciach, o podvode, ambíciach a zrade. Je to príbeh o cti a odvahe, o osude a predurčení, a tiež o mágii. Je to fantasy, ktorá nás privedie do sveta, na ktorý už potom nikdy nezabudneme, a ktorá osloví čitateľov obidvoch pohlaví a každého veku. To všetko na ploche 80 000 slov. Knihy č. 3 až č. 17 sú teraz tiež dostupné! Zábavná epická fantasy.

– Kirkus Reviews Môžeme tu vidieť počiatok niečoho neobyčajného.

San Francisco Book Review Akčné ... Autorkin štýl je skvelý a príbeh strhujúci. Publishers Weekly Temperamentná fantasy ... Začiatok niečoho, čo sľubuje stáť sa strhujúcou epickou fantasy sériou pre mladých čitateľov. Midwest Book Review

Содержание

KAPITOLA PRVÁ	16
KAPITOLA DRUHÁ	32
KAPITOLA TRETIA	49
KAPITOLA ŠTVRTÁ	64
KAPITOLA PIATA	75
KAPITOLA ŠIESTA	83
Конец ознакомительного фрагмента.	94

CESTA HRDINU

(SÁGA ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ – KNIHA PRVÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epickej fantasy ságy ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ, ktorá obsahuje 17 kníh, a ktorá je podľa USA Today bestsellerom číslo 1; Série UPÍRIE ŽURNÁLY, obsahujúcej zatiaľ 9 kníh, USA Today bestseller číslo 1; Série TRILÓGIA PREŽITIA, USA Today bestseller číslo 1, postapokalyptického thrilleru skladajúceho sa zatiaľ z dvoch kníh; a tiež novėj epické fantasy série KRÁĽOVIA A ČARODEJNÍCI. Autorkiné knihy sú dostupné v tlačenej aj audio verzii, a boli preložené do viac ako 25 jazykov.

PREMENENIE (prvá kniha zo série Upírie žurnály), ARÉNA JEDNA - otrokáři (prvá kniha z Trilógie prežitia), CESTA HRDINU (prvá kniha zo ságy Čarodejníkov Prsteň) a VZOSTUP DRAKA (prvá kniha zo série Kráľovia a Čarodejníci), sú všetky dostupné zdarma na stiahnutie!

Morgan sa rada zaujíma o názory svojich čitateľov, takže sa prosím nezdráhajte navštíviť jej webové stránky www.morganricebooks.com, kde sa môžete pridať do zoznamu kontaktov, získať knihu zadarmo, rovnako ako ďalšie akčné bonusy, stiahnuť si zadarmo aplikácie, mať prehľad o posledných novinkách, pridať sa na autorkin Facebook či Twitter, a

jednoducho byť s Morgan v kontakte!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

"Čítava fantasy, ktorá spriada mysteriózne elementy s intrigami do jedinečného príbehu. Cesta hrdinu je o získavanie odvahy a uvedomení si zmyslu života, ktorý vedie k rastu, dospelosti a dokonalostiPre všetkých, ktorí hľadajú napínavé fantasy dobrodružstvo, hrdinu a akčne poňatý sled udalostí, ktorý ženie Thora po ceste, na ktorej sa z malého detského snílka postupne stáva mladým mužom, ktorý neohrozene čelí nebezpečenstvu, aj keď sú vyhliadky na prežitie biedneA to je len začiatok epickej ságy pre mladých čitateľov. "

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

"ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ má všetky rysy potrebné pre jasný úspech: hlavný aj vedľajšie príbehy, záhadnú atmosféru, statočných rytierov a rozkvitajúce vzťahy, ktoré zaceľujú rany na zlomených srdciach, a ďalej tiež podvod či zradu. Sľubuje dlhé hodiny zábavy a určite uspokojí všetky vekové kategórie. Dielo nájde svoje miesto v knižniciach u všetkých priaznivcov fantasy literatúry. "

-Books and MovieReviews,Roberto Mattos

"Zábavná epická fantasy od Riceovej (ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ) nesie všetky klasické črty žánru - silný príbeh, ktorý je silne inšpirovaný stredovekým Škótskom a jeho históriou, a

tiež dobrý zmysel pre popis dvorných intríg."

-Kirkus Reviews

"Zbožňujem spôsob akým Riceová vytvorila postavu Thora a sveta, ktorý ho obklopuje. Krajina aj bytosti, ktoré ju obývajú, sú veľmi vydarene popísané ... Príbeh je pútavý. Krátky, ale sladký ... Počet vedľajších postáv je citlivo nastavený tak, že čitateľ sa nemôže v rozprávaní "stratiť". Nechýba dobrodružstvo, ani momenty plné hrôzy, ktorá však neprekračuje hranice žánru. Kniha je výborná najmä pre mladého čitateľa ... je v nej začiatok niečoho pozoruhodného ... "

--SanFrancisco Book Review

"V tejto akcii nabítej prvej knihe epickej fantasy série Čarodejníkov Prsteň (ktorá má momentálne už 14 zväzkov), Riceová predstavuje čitateľom štrnásťročného Thorgrina "Thora" McLeod, ktorého sen je stať sa vojakom Strieborných, elitnej jednotky rytierov, ktorá slúži kráľovi ... Vyprávačský štýl Riceovej je bohatý a príbeh pútavý. "

--PublishersWeekly

"CESTA HRDINU jsa číta jednoducho a rýchlo.. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nútia zistiť, čo sa stane v tej ďalšej a preto je knihu ťažko odložiť. V knihe nájdeme niekoľko málo preklepov, pričom niektoré mená sú zamenené, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z príbehu. Na konci knihy som mal

pocit, že musím mať okamžite v rukách ďalšiu časť a nakoniec to bolo presne to, čo som tiež urobil. Všetkých deväť dielov Čarodejníkovho Prsteňa možno v súčasnosti zakúpiť v Kindle store, pričom Cesta hrdinu je na stiahnutie zadarmo! Ak sa obzeráte po rýchlom a zábavnom čítaní na dovolenku, táto kniha dokonale splní vaše prania. "

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁĽOVIA A ČARODEJNÍCI VZOSTUP DRAKOV (Kniha č.1)

ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ
CESTA HRDINU (Kniha č.1)
POCHOD KRÁĽOV (Kniha č.2)
OSUD DRAKA (Kniha č.3)
POKRIK CTI (Kniha č.4)
SLÁVNA PRÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBRAD MEČOV (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBO KÚZEL (Kniha č.9)
MORE ŠTÍTOV (Kniha č.10)
PANOVANIE OCELE (Kniha č.11)
KRAJINA OHŇA (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁĽOVIEN (Kniha č.13)

BRATSKÁ PRÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKOV (Kniha č.15)
SÚBOJ RYTIEROV (Kniha č.16)
DAR BITKY (Kniha č.17)

TRILÓGIA PREŽITIA

ARÉNA JEDNA: OTROKÁRI (Kniha č.1)
ARÉNA DVA (Kniha č.2)

UPÍRI ŽURNÁL

PREMENENÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRADENÁ (Kniha č.3)
PREDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽIADANÁ (Kniha č.5)
ZASNÚBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÚBENÁ (Kniha č.7)
NÁJDENÁ (Kniha č.8)
VZKRIESENÁ (Kniha č.9)
TÚŽIACA (Kniha č.10)
PEKLIATA (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Vypočujte si ságu ČARODEJNÍKOV PRSTENŇ v audio formáte!

© 2012 Morgan Rice

Všetky práva vyhradené. S výnimkou povolenia podľa US Copyright Act 1976, žiadna z častí tejto publikácie nesmie byť, bez predchádzajúceho povolenia autora, za žiadnych okolností

reprodukovaná, distribuovaná alebo prevádzaná do akýchkoľvek iných formátov, ani uchovávaná v zdieľanej databáze.

Tento ebook je licencovaný výlučne pre Vaše osobné využitie. Tento ebook nesmie byť ďalej predávaný alebo darovaný ostatným ľuďom. Ak chcete knihu zdieľať s ďalšou osobou, zakúpte si prosím ďalšie kópie. Ak čítate túto knihu, ale nezakúpili ste si ju, alebo nebola zakúpená iba pre Vaše použitie, vráťte ju prosím a kúpte si svoju vlastnú kópiu. Ďakujeme, že rešpektujete usilovnú prácu, ktorú autorka na vznik tohto titulu musela vynaložiť.

Obsah tejto knihy je fiktívny. Mená, osobnostné charakteristiky, organizácie, miesta, udalosti a konflikty sú bezo zvyšku produktom autorkinej predstavivosti, alebo je ich použitie fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Jacket image Copyright RazoomGame použité s licenciou Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVÁ

KAPITOLA TRETIA

KAPITOLA ŠTVRTÁ

KAPITOLA PIATA

KAPITOLA ŠIESTA

KAPITOLA SIEDMA

KAPITOLA ÔSMA

KAPITOLA DEVIATA

KAPITOLA DESIATA

KAPITOLA JEDENÁSTA

KAPITOLA DVANÁSTA

KAPITOLA TRINÁSTA

KAPITOLA ŠTRNÁSTA

KAPITOLA PÄTNÁSTA

KAPITOLA ŠESTNÁSTA

KAPITOLA SEDEMÁNÄSTA

KAPITOLA OSEMÁNÄSTA

KAPITOLA DEVÄTNÄSTA

KAPITOLA DVADSIATA

KAPITOLA DVADSIATA PRVÄ

KAPITOLA DVADSIATA DRUHÄ

KAPITOLA DVADSIATA TRETIA

KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÄ

KAPITOLA DVADSIATA PIATA

KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA

KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA

KAPITOLA DVADSIATA ÔSMA

“Neľahká je hlava, ktorá nesie korunu.”

—William Shakespeare

Henry IV, Dejstvo II

KAPITOLA PRVÁ

Chlapec stál na najvyššom vršku južnej krajiny Západného kráľovstva Prsteňa a obrátený k severu pozoroval prvé z vychádzajúcich slnäk . Tak ďaleko ako len dovidel sa vlnili zelené kopce, vystupujúce a klesajúce ako ťavie hĺby v rade údolí a vrchov. Ohnivo oranžové lúče prvého slnka otáľali v rannej hmle, iskrili, a svetlo ktoré vytvárali bolo rovnako kúzelné ako chlapcova nálada. Málokedy sa prebudil tak skoro, alebo sa odvážil tak ďaleko od domova, a nikdy nevystúpil tak vysoko - vediac, že by tým nahneval otca. Ale dnes mu to bolo jedno. Dnes nedbal na tých milión pravidiel a domácich povinností , ktoré ho zväzovali po štrnásť rokov. Tento deň bol iný. Bol to deň kedy sa naplnil jeho osud.

Chlapec, Thorgrin zo Západného kráľovstva, z Južnej provincie, z klanu McLeod - každému známy jednoducho ako Thor - najmladší zo štyroch chlapcov a najmenej obľúbený u svojho otca, zostal hore celú noc v očakávaní tohoto dňa. Netrpezlivo a s horúčkovitým pohľadom sa prechádzal sem a tam, čakajúc a želajúc si, aby už prvé slnko vyšlo. Lebo deň ako je tento prichádza len raz za niekoľko rokov, a keby ho minul, ostal by naveky v tejto dedine odsúdený na pasenie stáda svojho otca až do konca svojich dní. A to bola myšlienka, ktorú nezniesol.

Deň Odvodu. Bol to deň, kedy kráľovská armáda prechádzala provinciami a vyberali dobrovoľníkov do Kráľovskej Légie. Thor

cely svoj život nesníval o ničom inom. Pre neho život znamenal jednu vec: pripojiť sa k Strieborným, kráľovským elitným rytierom, ktorí mali to najlepšie brnenie a najvyberanejšie zbrane z obidvoch kráľovstiev. A nikto nemohol vstúpiť k Strieborným bez toho, aby bol predtým v Légii, medzi mladým panstvom vo veku od štrnásť do devätnásť rokov. A ak človek nebol synom šľachtica, alebo slávneho bojovníka, tak sa ani do Légie dostať nemohol.

Deň Odvodu bol jedinou výnimkou. Vzácna udalosť, ktorá sa konala iba raz za niekoľko rokov, kedy Légia nemala dosť mužov a tak kráľovi muži prechádzali krajinou a hľadali nových regrútov. Všetci vedeli, že len málo bolo vybraných, a ešte menej sa ich dostane až do Légie.

Thor študoval horizont pozorne a hľadal akékoľvek známky pohybu. Vedel, že Strieborní pojdú touto jedinou cestou do jeho dediny, a on chcel byť prvý, kto ich zazrie. Jeho stádo oviec všade okolo neho, protestujúc zdvíhalo svoje hlasy v protivnom chóre neustáleho bečania, dožadujúc sa, aby ich zobral naspäť na nižšie svahy, k lepšej pastve. Snažil sa ten hluk a zápach nevnímať. Musel sa sústrediť.

Všetky tie roky, kedy sa staral o stádo, robil lokaja svojmu otcovi, lokaja svojim starším bratom, všetko toto bolo znesiteľné len vďaka myšlienke, že raz toto miesto opustí. Jedného dňa, keď Strieborní prídu, on prekvapí všetkých, ktorí ho podceňovali a bude vybraný. Jediným rýchlym pohybom sa vyšvihne na ich voz a povie zbohom všetkému.

Jeho otec ho, samozrejme, nikdy vážne nepovažoval ako kandidáta pre Légiu. V skutočnosti, on ho nikdy nepovažovali za kandidáta na nič. Namiesto toho jeho otec venoval svoju lásku a pozornosť Thorových trom starším bratom. Najstarší mal devätnásť a ďalší dvaja nasledovali rok po roku za ním. Thor bol dobré tri roky mladší od nich. Možno preto, že oni si boli bližší vekom, alebo možno preto, že vyzerali rovnako, a inak ako Thor, oni držali pokope a sotva si všímali existenciu Thora.

Horšie je, že oni boli vyšší, robustnejší a silnejší ako on a aj keď Thor vedel, že nie je žiadna padavka, napriek tomu si vedľa nich tak pripadal. Cítil, aké sú jeho svalnaté nohy krehké v porovnaní s ich dubovými sudmi. Jeho otec neurobil nič pre to, aby sa to zmenilo, a v skutočnosti sa zdalo, že mu to tak aj vyhovuje. Nechával Thora starať sa o ovce a udržiavať zbrane, zatiaľ čo jeho bratia trénovali. Aj keď to nikdy nebolo nahlas povedané, ale každému bolo jasné, že Thor sa má len skraja pozeráť ako jeho bratia dosahujú veľké úspechy. Jeho osudom bolo zostať tu, byť prehltnutý touto dedinou, a dať svojej rodine podporu, ktorú požadujú.

Ešte horšie bolo, že Thor vycítil ako sa jeho bratia, cítia ním ohrození, možno ho dokonca nenávidia. Thor to mohol vidieť v každom ich pohľade, v každom ich geste. Nechápal ako, ale vzbudil v nich niečo, ako je strach alebo žiarlivosť. Možno to bolo preto, že bol odlišný od nich, nevyzeral ako oni a ani nehovoril ako oni; ani sa neobliekal ako oni, keďže jeho otec schovával to najlepšie - fialové a šarlátové róby, zlatom

zdobené zbrane - pre jeho bratov, zatiaľ čo Thorovi nechali len tie najhrubšie a najobyčajnejšie handry.

Avšak Thor stále našiel spôsob ako si šaty upraviť tak, aby sadli čo najlepšie. Okolo pása si uviazal šatku, a teraz, v lete odstriel rukávy, aby jeho vypracované paže mohol ovievať letný vánok. Ku košeli nosil hrubé pláténé nohavice, jeho jediné - a topánky vyrobené z najchudobnejšej kože boli vysoko šnurované. Sotva by sa vyrovnali koženým topánkam jeho bratov, ale plnili svoj účel. Jeho uniforma bola typická pre pastiera.

Ale jeho výraz pastiersky nebol. Thor bol vysoký a štíhly, s hrdou vystupujúcou sánkou, ušľachtitou bradou, výraznými lícnymi kosťami a sivými očami vyzeral skor ako bojovník, ktorý sa stratil svojej jednotke. Jeho rovné, hnedé vlasy mu voľne padali okolo uší, a cez ofinu prebleskovali živé oči.

Thorovým bratom bolo dovolené dnes ráno dlho spať a po výdatných raňajkách budú poslaní na Odvod – s najlepšími zbraňami a otcovým požehnaním, zatiaľ čo on by nemal dovolené ani sa toho zúčastniť. Raz sa na to otca pokúsil aj spýtať, ale nepochodil dobre. Jeho otec rozhovor rezolútne ukončil a on to už druhýkrát neskúšal. Jednoducho to nebolo fér.

Thor bol odhodlaný vzoprieť sa osudu, ktorý pre neho naplánoval jeho otec. Pri prvom náznaku kráľovského karavánu, pobeží ako o preteky naspäť domov a znovu sa postaví svojmu otcovi, a či sa mu to páči alebo nie, stretne aj on kráľových mužov. Bude stáť pri Odvode s ostatnými. Jeho otec ho nemože zastaviť. Pri pomyslení na to cítil, ako mu zviera žalúdok.

Prvé slnko vystúpalo o čosi vyššie, a keď to druhé, mätovo zelené, začalo vychádzať a pridávalo svoje svetlo na fialovú oblohu, Thor ich zazrel.

Stál vzpriamene, po chrbte mu prebehol mráz. Tam, na obzore sa ukázali najjemnejšie obrysy konského povozu. Prach spod jeho kolies stúpал k nebu. Jeho srdce bilo rýchlejšie keď zazrel ďalší; potom ďalší. Aj z takejto diaľky sa zlaté koče leskli vo svetle slnka, ako strieborné rybky vyskakujúce z vody.

V okamihu keď ich napočítal dvanásť, už nemohol dlhšie otáľať. S búšiacim srdcom v hrudi, prvýkrát v živote zabudnúc aj na svoje stádo, sa Thor otočil a potkávajúc sa utekal dole kopcom, rozhodutý nezastaviť sa pred ničím - kým sa ku ním neprihlási.

*

Thor sa sotva zastavil, aby nabral dych, keď sa rútil dole kopcami, pomedzi stromy, nedbajúc na škrabance. Dobehol k čistine a uvidel svoju dedinu rozprestretú nižšie: Ospalá osada plná jednoposchodových domkov z bieleho ílu so slamenými strechami. Žilo tam zopár tuctov rodín. Z komínov stúpал dym, keďže väčšina už bola hore a pripravovali si svoje raňajky. Bolo to idylické miesto, akurát dosť ďaleko – jeden celý deň jazdy - od Kráľovho Dvora, dosť na to, aby to odradilo cestovateľov od častých návštev. Boli len ďalší z mnohých farmárskych dedín na okraji Prsteňa, len ďalší zubok vo veľkom kolese Západneho kráľovstva.

Thor prešprintoval nadol posledný úsek, ktorý mu ostával na

námestie, zanechávajúc za sebou oblak prachu. Sliepky a psi pred ním utekali a stará žena, sediac pred svojím domom pri kotle bublajúcej vody na neho zasyčala.

"Spomal', chlapče!" Zajačala, keď sa hnal okolo, a rozvírený prach jej skoro zadusil oheň.

Ale Thor nechcel spomaliť, ani kvoli nej, ani kvoli nikomu inému. Zahol do jednej postrannej uličky, potom do druhej, kopírujúc svojimi pohybmi dokonale všetky ich zákruty, ktoré poznal naspamäť, až došiel domov.

Bolo to malé, nevýrazné obydlie, rovnako ako všetky ostatné - biele hlinené múry a vysoká slamenná strecha. Tak ako u väčšiny, jediná miestnosť bola rozdelená, jeho otec spal na jednej strane a jeho traja bratia na strane druhej; Na rozdiel od väčšiny, ich dom mal vzadu malý kurník, a to bolo miesto kde spal i Thor. Zo začiatku spával spoločne so svojimi bratmi, ale postupne boli väčší a namyslenejší. Potom už pre neho nenechali ani miesto. Thora to zo začiatku bolelo, ale teraz si vychutnával, že má svoje vlastné miesto, preč od svojich bratov. Týmto sa len potvrdilo to, čo on už dávno vedel - že je vo svojej rodine len trpeným vydedencom.

Thor bežal k predným dverám a vrazil do nich bez zastavenia.

"Otče!" Zakričal, lapal po dychu. "Strieborní! Prichádzajú!"

Jeho otec a traja bratia sedeli pri stole s raňajkami, už oblečení vo svojich najlepších šatách. Po jeho slovách vyskočili od stola a vrhli sa k dverám, narážajúc do neho ramenami, kým vybehli z domu na cestu.

Thor ich nasledoval von, a všetci tam stáli s očami upretými na horizont.

"Nevidím nikoho," povedal najstarší Drake svojím hlbokým hlasom. So svojimi najširšími ramenami, vlasmi ostrihanými nakrátko, rovnako ako jeho bratia, hnedými očami a tenkými prísnymi perami sa zamračil na Thora, ako obvykle.

"Ani ja," opakoval Dross, len o rok mladší ako Drake a vždy na jeho strane.

"Prichádzajú!" Thor odsekol. "Prisahám!"

Jeho otec sa k nemu otočil a schmatol ho za ramená.

"A ako to vieš?" - spýtal sa.

"Videl som ich."

"Ako? Odkiaľ?"

Thor zaváhal, otec ho dostal. On samozrejme vedel, že jediné miesto, odkiaľ Thor mohol kolónu zazrieť bolo z vrcholu pahorku. Teraz si Thor nebol istý, ako má odpovedať.

"Ja ... vyliezol som na kopec..."

"So stádom? Dobre vieš, že nesmú ísť tak ďaleko."

"Ale dnes to bolo iné. Musel som ich vidieť."

Jeho otec sa zamračil.

"Okamžite choď dovnútra, vylešti a prines meče pre svojich bratov, aby vyzerali pred kráľovými mužmi čo najlepšie. "

Týmto bol Thor vybavený a otec sa otočil späť k jeho bratom, ktorí všetci stáli na ceste a vyzerali.

"Myslíš, že nás vyberú?" opýtal sa Durs, najmladší z trojice, o celé tri roky starší od Thora.

"Boli by hlúpi keby nie." povedal otec. "Toho roku im chýba veľa mužov. Bol asi veľmi malý výber, inak by sa sem ani neobťažovali. Len stojte rovno, všetci traja, bradu hore a vypnúť hrud'. Nepozerajte sa im priamo do očí, ale ani neklopte zrak. Buďte silní a sebavedomí. Nesmiete ukázať žiadnu slabosť. Ak chcete byť v kráľovskej Légii, musíte sa správať, ako keby ste už tam boli."

"Áno, otče, " jeho traja chlapci odpovedal naraz a vzpriamili sa.

Otočil sa a pozrel sa na Thora.

"Čo ty tu ešte robíš?" spýtal sa. "Dovnútra!"

Thor tam stál a nevedel sa pohnúť. Nechcel neposlúchnuť svojho otca, ale musel s ním hovoriť. Srdce mu búšilo kým sa rozhodoval. Usúdil, že najlepšie by bolo počúvnuť a priniesť meče, a až potom prehovoriť k otcovi. Neuposlúchnutie by teraz nepomohlo.

Thor sa rozbehol cez dom von k zadnému vchodu, kde bol malý prístrešok na zbrane. Našiel meče svojich bratov, všetky tri to boli nádherné kusy, rukoväte zdobené najlepším striebrom, vzácne dary na ktoré otec roky šetril. Schmatol všetky tri, zaskočený - ako stále - ich váhou, a bežal s nimi naspäť cez dom von.

Rozbehol sa ku svojim bratom, podal každému jeho meč, potom sa otočil k svojmu otcovi.

"Čože? Nie sú vyleštené?" povedal Drake.

Otec sa na neho odmietavo pozrel, ale prv než stačil niečo

povedať, Thor prehovoril.

"Otče, prosím. Musím s tebou hovoriť!"

"Povedal som ti aby si nalesťil -"

"Prosím, Otče!"

Otec sa na neho pozrel znova, zneistel. Musel vidieť na Thorovej tvári, že je to niečo doležité, pretože nakoniec povedal: "Takže?"

"Chcem, aby aj mňa posúdili. S ostatnými. Pre Légiu."

Smiech jeho bratov, ktorý sa mu ozval za chrptom spôsobil, že sa celý začervenal.

Ale jeho otec sa nesmiel. Naopak, jeho zamračený pohľad sa ešte prehĺbil.

"Naozaj?" Spýtal sa.

Thor rázne prikývol.

"Už mám štrnásť. Už som oprávnený."

"Odrezok má štrnásť," povedal Drake pohrdavo cez rameno. "Ak by ťa vzali, bol by si najmladší. Myslíš si, že by ti dali prednosť pred niekým ako som ja, o päť rokov starším?"

"Si drzý." povedal Durso. "Vždy si bol."

Thor sa k nim obrátil. "Ja sa ale nepýtam vás!" povedal.

Otočil sa späť k svojmu otcovi, ktorý sa ešte mračil.

"Otče, prosím," povedal. "Daj mi šancu. To je všetko čo žiadam. Viem, že som mladý, ale to sa časom zmení. Dokážem sa o seba postarať."

Jeho otec pokrútil hlavou.

"Ty nie si vojak, chlapče. Ty nie si ako tvoji bratia. Si pastier."

Tvoj život je tu. So mnou. Budeš si robiť svoje povinnosti a budeš ich robiť dobre. Človek by nemal snívať príliš vysoko. Zmier sa so svojím životom a naučiť sa ho milovať."

Thor cítil ako sa mu srdce pomaly láme na malé kúsky a jeho životné plány sa rozpadávajú priamo pred jeho očami.

Nie, pomyslel si. To nemôže byť koniec.

"Ale otče - "

"Ticho! " prerazal otcov výkrik ranný vzduch. "Stačilo s tebou. Už sú tu. Prac sa z cesty, a správaj sa slušne, keď tu budú."

Jeho otec predstúpil dopredu a jednou rukou odstrčil Thora bokom, ako by to bola len nejaká vec, ktorú by radšej nevidel. Jeho svalnatá ruka bodla Thora do hrude.

Ulicou sa ozvalo veľké dunenie. Mešťania vybehli zo svojich domovov a lemovali ulice. Rastúci oblak prachu ohlasoval karavánu, ktorá sa v zapaťí objavila v uliciach. Tucet vozov ťahanými koňmi vydávalo zvuk ako veľké hromobitie.

Vbehli do mesta náhle ako skutočná armáda a zastavili neďaleko Thorovho domu. Ich kone poskakovali na mieste, fľkali. Trvalo dlho, než sa oblak prachu aspoň trochu usadil, zatiaľčo Thor sa snažil cez neho zahliadnúť aspoň niečo z ich výzbroje a brnenia. Ešte nikdy nevidel Strieborných takto zblízka, a srdce mu búšilo.

Vojak idúci na čele kolóny zosadol zo svojho žrebca. Bol tu, naozajstný, skutočný člen Strieborných, odetý v lesklom retiazkovom brnení, dlhý meč na opasku. Vyzeral na tridsiatnika, skutočný muž, strnisko na brade, jazvy na tvári a nos krivý z

bitky. Bol to najpôsobivejší muž akého Thor kedy videl, dvakrát taký široký ako ostatní, s výrazom, že to tu má na starosti.

Vojak zoskočil na prašnú cestu, a cinkajúc ostrohami sa blížil pred zoradených chlapcov.

Cez celú osadu tucty chlapcov stálo v očakávaní a v tichej nádeji. Pripojiť sa k Strieborným znamenalo život plný cti, bitiek, známosti a slávy - spolu s pozemkom, titulom a bohatstvom. Znamenalo to najlepšiu nevestu, najvyberanejšie pozemky, život slávy. Znamenalo to česť pre rodinu, a vstup do Légie bol k tomu tým prvým krokom.

Thor si prezeral veľké pozlatené kočiare a vedel, že len takéto monštrá mohli uniesť toľko regrútov. Bol to veľké kráľovstvo, a je treba navštíviť veľa miest. Prehltol, pretože si uvedomil, že jeho šance sú ešte menšie než si myslel. Bude musieť poraziť všetkých týchto chlapcov – mnohí z nich boli rodení bojovníci – rovnako ako troch svojich vlastných bratov. Mal potápajúci sa pocit.

Thor sotva dýchal kým vojak prechádzal v tichu pomedzi rady nádejajúcich sa mladíkov. Začal na protiľahlej strane ulice, potom pomaly krúžil. Thor samozrejme poznal všetkých chlapcov. Vedel tiež, že niektorí z nich ani nechceli byť vybraní, to len ich rodiny ich chceli vyslať do sveta. Báli sa; z takých nebudú dobrí vojaci.

Thora spaľovalo poníženie. Cítil, že si zaslúži byť vybraný, rovnako ako ktorýkoľvek z nich. Len preto, že jeho bratia boli starší a väčší a silnejší ešte neznamenal, že by nemal mať právo

tam stáť a byť vybraný. Horel nenávisťou k svojmu otcovi, a keď sa vojak priblížil, mal pocit že snád' vyskočí z kože.

Vojak zastavil prvýkrát pred jeho bratmi. Prezrel si ich od hlavy až po päty, a zdalo sa, že na neho urobili dojem. Natiahol sa, schmatol jeden z ich mečov a tasil, akoby chcel vyskúšať ako kvalitne je kovaný.

Zasmial sa.

"Ty si tento meč ešte nikdy skutočne nepoužil, že nie?" Spýtal sa Drakeho.

Thor prvýkrát vo svojom živote videl ako Drake znervóznel. Drake ťažko prehltol.

"Nie, môj pane. Ale použil som ho mnohokrát pri tréningu, a dúfam, že to - "

"Pri tréningu! "

Vojak prepukol v hurónsky smiech a obrátil sa k ostatným vojakom, ktorí sa pripojili, vysmievajúc sa Drakemu rovno do tváre.

Drake sčervenel. Bolo to prvýkrát, kedy Thor videl Drakeho poníženého - obvykle, to bol Drake, kto ponížoval ostatných.

"Tak potom bezpochyby môžeme povedať našim nepriateľom, aby sa ťa báli – teba, kto používa svoj meč pri tréningu!"

Vojaci sa rozosmiali znova.

Veliteľ sa potom otočil k ďalším Thorovým bratom.

"Tri kúsky z jedného stáda," povedal a hladil si strnisko na brade. "To sa môže hodiť. Všetci ste dobre urastení. Aj keď neskúsení. Budete potrebovať veľa cvičiť, aby z vás nakoniec

niečo bolo. "

Odmlčal sa.

"Myslím, že pre vás nájdeme miesto."

Kývol smerom k zadnému vozu.

"Nastúpte, ale rýchlo. Kým si to nerozmyslím."

Thorovi traja bratia sa rozbehli k vozu, žiarili. Thor si všimol že aj jeho otec žiari.

Ale on sám bol sklúčený, keď ich sledoval, ako odchádzajú.

Vojak sa otočil a prechádzal k ďalšiemu domu. Thor to už dlhšie nevydržal.

"Sir!" Thor vykrikol.

Jeho otec sa otočil a zazrel na neho, ale Thorovi to už bolo jedno.

Vojak zastavil, chrptom k nemu, a pomaly sa otočil.

Thor urobil dva kroky dopredu, so srdcom bijúcim až v krku vypol svoju hrud' tak ako len mohol.

"Vy ste ma neposúdili, pane," povedal.

Vojak si prekvapene premeral Thora od hora až dole, ako keby to bol vtip.

"Naozaj? "spýtal sa a prepukol do smiechu.

Aj jeho muži sa začali smiať. Ale Thorovi to bolo jedno. Toto bola jeho chvíľa. Bolo to teraz, alebo nikdy.

"Chcem vstúpiť do Légie!" Povedal Thor.

Vojak pristúpil k Thorovi.

"Myslíš, teraz?"

Zatváril sa pobavene.

"A už si vôbec mal štrnásť?"

"Áno, pane. Pred dvoma týždňami."

"Pred dvoma týždňami!"

Veliteľ zajačal od smiechu, rovnako ako jeho muži.

"V tomto prípade sa iste budú naši nepriatelia chvieť pri pohľade na teba."

Thor cítil ako ho spaľuje poníženie. Musel niečo urobiť. Nemohol to nechať skončiť takto. Vojak sa otočil k odchodu, ale tomu musel Thor zabrániť za každú cenu.

Thor vystúpil krok dopredu a zakričal "Pane! Robíte chybu!"

Dav zdesene zalapal po dychu, keď sa vojak zastavil a znovu sa pomaličky otočil.

Teraz sa už ale mračil.

"Hlupák, " povedal jeho otec a schmatol Thora za rameno, "choď späť dovnútra!"

"Nikam nejdem!" Thor zreval a striasol otcovo zovretie.

Vojak pristúpil k Thorovi a jeho otec ustúpil.

"Vieš aký je trest za urážku Strieborného? " vyštekol vojak.

Thorovo srdce búšilo ako o závod, ale on vedel, že teraz nemôže cúvnuť.

"Prosím, odpusť mu, pane," povedal jeho otec. "Je to ešte dieťa a -"

"Nebudem hovoriť s vami," povedal vojak. S neústupým pohľadom donútil otca, aby mlčal.

Vojak sa otočil späť k Thorovi.

"Odpovedz mi!" Povedal.

Thor prehltoľ, neschopný hovoriť. Toto neišlo tak, ako si predstavoval.

"Uraziť Strieborného je jako uraziť samého kráľa," zarecitoval Thor pokorne, ako to mal uložené v pamäti.

"Áno," povedal vojak. "Čo znamená, že ti môžem dať štyridsať rán bičom, keby som chcel."

"Nechcel som vás uraziť, pane," povedal Thor. "Ja len chcem byť vybranný. Prosím. O tomto som sníval celý môj život. Prosím. Dovoľte mi, aby som sa k vám pripojil."

Vojak sa na neho pozrel, a pomaly jeho výraz zmäkol. Po dlhej dobe pokrútil hlavou.

"Si mladý, chlapče. Máš statočné srdce. Ale ešte nie si pripravený. Prihlás sa, až prestaneš piť mamine mlieko."

Potom sa otočil, vyrazil preč a rýchlo vyskočil na koňa. Na ostatných chlapcov sa už ani nepozrel.

Thor sklúčene sledoval ako sa karavána dala do pohybu. Tak rýchlo ako prišli, aj odišli.

Posledná vec ktorú Thor videl boli jeho bratia. Sedeli v zadnej časti posledného voza a posmešne sa na neho dívali. Odchádzali pred jeho očami, ďaleko odtiaľto, za lepším životom.

Thor cítil, že v ňom čosi práve umrelo.

Keď vzrušenie okolo neho pomiulo, dedinčania sa rozišli späť do svojich domovov.

"Uvedomuješ si, akú hlúposť si urobil, blázon jeden?" vyštekol Thorov otec a chytil ho za ramená. "Uvedomuješ si, že si mohol zničiť šance svojich bratov?"

Thor rázne zhodil otcove ruky zo svojich ramien, ten sa vyhnal a uštedril mu spakruky jednu cez tvár.

Thor to zacítil a zamračil sa na svojho otca. Časť jeho ja chcela najprv otcovi vrátiť. Ale nakoniec sa ovládol.

"Chod' po moje ovce a prived' ich späť. Hneď! A keď sa vrátiš, neočakávaj odo mňa jedlo. Namiesto večere premýšľaj o tom čo si urobil."

"Možno že sa už nevrátim vôbec! " Thor zareval, keď sa otočil a vyrazil preč, ďaleko od svojho domova, smerom ku kopcom.

"Thor!" zakričal jeho otec. Niekoľko dedinčanov, ktorí ešte zostali na ceste sa prizerali.

Thor sa dal do klusu, potom do behu. Chcel sa dostať odtiaľto čo najďalej. Sotva si všimol, že plače. Slzy zaliali jeho tvár, pretože ako každý sen, ktorý kedy mal, aj tento bol rozdrvený.

KAPITOLA DRUHÁ

Thor sa zlostne potuloval v kopcoch celé hodiny, až nakoniec si vybral miesto a posadil sa, ruky skrížil cez nohy a pozoroval obzor. Sledoval ako koče miznú v diaľke, a díval sa na oblak prachu, ktorý za nimi ostal ešte dlho potom.

Žiadne ďalšie návštevy už nebudú. Teraz bol odsúdený zostať tu v tejto dedine na roky, čakajúc na ďalšiu šancu, ak ešte vôbec príde. A či by mu to otec vôbec dovolil. Teraz ostali len oni dvaja v dome, a jeho otec mu určite dá pocítiť ako veľmi ho nahneval. Otec by chcel, aby mu aj naďalej robil služobníka, až roky prejdú a on by skončil rovnako ako otec - zabudnutý tu a žijúci malý, podradný život - zatiaľ čo jeho bratia získajú slávu a meno. Vo svojich žilách cítil, ako ho to všetko ponížuje. Toto nebol život, ktorý by chcel žiť. A on to dobre vedel.

Znovu a znovu si Thor namáhal mozog, čo by mohol robiť alebo zmeniť. Neprišiel na nič. Život mu rozdal práve takéto karty.

Po hodinách sedenia vstal a začal sa skleslo presúvať späť do známych kopcov, vyššie a vyššie. Tak či tak smeroval späť k stádu, na najvyšší pahorok. Ako liezol, prvé slnko už zapadlo a druhé dosiahlo svoj vrchol, zalievajúc oblohu zeleným svetlom. Túlajúc sa, pohrával sa Thor so svojím prakom, ktorý mal uviazaný okolo pasu. Svoj kožený prak používal roky. Siahol do vrečka s kameňmi, ktoré mu viselo na boku, a prstami

medzi nimi preberal, jeden hladší než druhý, všetky ručne zbierané z najvyberanejších potokov. Občas vystrelil na vtáky; inokedy na hlodavce. Bol to zvyk hlboko zakorenený v priebehu rokov. Spočiatku netrafil nič. Potom raz trafil pohyblivý cieľ. Odvtedy bola jeho muška presná. Teraz vrhanie kameňov sa stalo súčasťou jeho ja – a okrem toho ho to dokázalo ukládať. Jeho bratia možno dokážu mečom zoŕať strom, ale nikdy by netrafili letiaceho vtáka s kameňom.

Thor bezmyšlienkovite vložil kameň do praku, zaklonil sa, a z celej sily švihol, predstavujúc si že mieri na svojho otca. Trafil konár na vzdialenom strome, pričom ho čisto odstrelil. Akonáhle zistil, že by tým mohol skutočne zabiť pohybujúce sa zvieratá, prestal na ne mieriť. Zľakol sa vlastnej sily a nechcel nikomu ublížiť. Jeho terčami boli konáre, iba že, ak by samozrejme líška prišla k jeho ovciam. Po nejakej dobe sa tieto naučili radšej nepribližovať a Thorove ovce boli najbezpečnejším stádom v celej osade.

Thor si znova spomenul na svojich bratov, kde asi teraz práve sú, a opäť ho premohla zlosť. Po celodennej jazde dorazia do Kráľovho Dvora. Mohol si to len predstaviť. Videl ich prichádzajúcich s veľkou slávou a ľudia, oblečení vo svojich najlepších šatách, ich zdravia. Bojovníci ich zdravia. Členovia Strieborných ich zdravia. Budú prijatí, budú bývať v kasárňach Légie, budú trénovať na kráľovských cvičištiach s tými najlepšimi zbraňami. Každý z bich bude slúžiť ako panoš pre niektorého slávneho rytiera. Jedného dňa sa stanú sami rytiermi,

s vlastnými koňmi, s vlastným erbom a vlastnými panošmi. Budú na všetkých oslavách a večerať s Kráľom za jedným stolom. Bol to úžasný život. A toto mu prekázlo posmedzi prsty.

Thorovi z toho prišlo až zle a snažil sa to všetko vypustiť z hlavy. Ale nemohol. Časť jeho ja, niekde hlboko vo vnútri, na neho kričala. Vavela mu aby to nevzdával, že jeho osud je ešte väčší ako je toto. Nevedel ešte čo, ale určite to nebude život tuná. Cítil, že on je iný ako ostatní. Možno, že dokonca aj výnimočný. Nikto mu nerozumel. A tak ho všetci len podceňovali.

Thor dosiahol najvyšší kopec a zbadal svoje stádo. Dobře vycvičené ovce boli stále pokope a pásli sa ďalej spokojne na čomkoľvek zelenom, čo sa dalo nájsť. Začal ich rátať hľadiac na červené znaky, ktoré mali namaľované na chrbtoch. Stuhol, keď skončil. Jedna ovca chýba.

Znovu a znovu počítal. Nemohol tomu uveriť: jedna chýbala.

Nikdy predtým Thor nestratil jedinú ovcu, a jeho otec ho pre to asi zabije. Horšia ale bola predstava, že jedna z jeho ovci je teraz sama, vystrašená a zraniteľná niekde v divočine. Nezniesol predstavu, že niekto nevinný musí trpieť.

Thor sa ponáhlal na vrchol pahorku a a prezeral okolie, až ju zazrel. Veľmi ďaleko, za niekoľkými kopcami sa pásla osamelá ovečka s červenou značkou na chrbte. Bola to tá najdivokejšia zo stáda. Poklesol na duchu, keď si uvedomil, že ovca nielenže utiekla, ale že zo všetkých možných ciest si vybrala práve tú, ktorá viedla na západ, do Temného Lesa.

Thor prehltol. Temný Les bol zakázaný, a to nielen pre ovce,

ale aj pre ľudí. To bolo za hranicou dediny, a už od okamihu, keď sa postavil na nohy a začal sám chodiť, vedel, že tam nesmie. Nikdy. Ísť tam, podľa legendy, bola istá smrť. Neprezkúmané lesy boli plné nebezpečných zvierat.

Thor sa pozrel na tmavnúcu oblohu, zvažoval. Nemohol tam nechať svoju ovcu. Usúdil, že keď sa bude ponáhľať, mohol by to ešte stihnúť.

Ešte jeden pohľad späť, potom sa otočil a prešiel do šprintu – smerom na západ, do Temného Lesa, nad ktorým sa sťahovali husté mraky. Nestačil s dychom, ale jeho nohy ho niesli samé ďalej. Cítil, že nie je cesty späť, aj keby chcel.

Bolo to ako bežať oproti nočnej more.

*

Thor uháňal dole cez zopár kopcov bez toho aby sa zastavil, k hustému baldachýmu Temného Lesa. Chodníky končili tam, kde začínali stromy, a on vbehol do neznámeho územia. Spadnuté lístie hlasno šušťalo pod jeho nohami.

V okamihu keď vstúpil do lesa sa ocitol v tme. Svetlo zastávali vysoké borovice. Tiež tu bolo chladnejšie, a keď prekročil prah, pocítil mrazenie. Nebolo to len z tmy, alebo zo zimy. To bolo z niečoho iného. Niečo, čo nedokázal pomenovať... bol sledovaný.

Thor sa pozrel hore na staré vetvy, pokrútené, širšie ako on sám, kymácejúce sa a vŕzgajúce vo vetre. Sotva prešiel päťdesiat krokov v lese, keď začul podivné zvuky zvierat. Otočil sa a už sotva bolo vidieť miesto, z ktorého do lesa vstúpil a cítil, akoby odtiaľto už nebola žiadna cesta von. Zaváhal.

Temný Les stál odjakživa mimo záujmu celej osady a aj mimo záujmu Thora. Bolo to niečo hlboké a tajomné. Žiadny pastier, ktorý by stratil ovcu v Temnom Lese by sa nikdy neodvážil ju tam ísť hľadať. Dokonca ani jeho otec. Príbehy o tomto mieste boli príliš temné, príliš zlovestné.

Ale dnes sa už udialo toho toľko, že to už bolo Thorovi jedno a zahodil všetku opatrnosť za hlavu. Jedna jeho časť chcela posunúť hranice, dostať sa tak ďaleko od domova, ako sa to len dá a dovoliť životu nech si s ním robí čo chce.

Odvážil sa ďalej, potom zastal neistý kadiaľ má ísť. Všimol si stopy - ohnuté vetvy, kadiaľ jeho ovečka musela prejsť, a dál sa týmto smerom. Po chvíli sa znovu otočil.

Ešte neubehla ani hodina a už bol beznádejne stratený. Snažil sa spomenúť si na smer, z ktorého prišiel, ale už si nebol istý. V jeho žalúdku sa usadil nepríjemný pocit, ale jediná cesta von bola cesta dopredu, a tak pokračoval ďalej.

V diaľke Thor zbadal lúče slnečného svetla, a tak sa vybral tam. Dostal sa k malej čistinke na okraji ktorej zastal ako prikovaný - nemohol uveriť tomu, čo videl pred sebou.

Stál tam, chrbtom k Thorovi, človek oblečený v dlhom, modrom saténovom plášti. Nie, nie človek - Thor to cítil. Bol to niečo iné. Druid, možno. Stál vysoký a rovný, hlavu pokrytú kapucňou, úplne pokojne, ako by ho okolitý svet ani trochu nezaujímal.

Thor nevedel čo má robiť. Počul o Druidoch, ale ešte nikdy sa so žiadným nestretol. Podľa znakov na jeho zlatom lemovanom

plášti to nebol obyčajný Druid. Tie znaky boli kráľovské. Boli to znaky Kráľovho Dvora. Thor nemohol pochopiť. Čo tu kráľovský Druid robil?

Po chvíli, ktorá sa zdala ako večnosť sa Druid pomaly otočil tvárou k Thorovi a on ho spoznal. Vzalo mu to dych. Bola to totiž jedna z najznámejších tvárí v celom kráľovstve - kráľov osobný Druid. Argon, poradca kráľov Západného Kráľovstva po celé stáročia. Čo robil tu - tak ďaleko od kráľovského dvora, v strede Temného Lesa- bolo záhadou. Thor si nebol istý, či sa mu to všetko len nesníva.

"Tvoje oči tá neklamú," povedal Argon pozerajúc sa priamo na Thora.

Jeho hlas bol hlboký, staroveký, akoby hovorili samotné stromy. Jeho veľké, priesvitné oči prenikavo skúmali Thora. Thor cítil intenzívnu energiu vyžarujúcu z Druida – bolo to ako stáť oproti slnku.

Thor si okamžite klakol na koleno a sklonil hlavu.

"Môj pane," povedal. "Je mi ľúto, že som vás vyrušil."

Nerešpektovanie kráľovho radcu sa trestalo väzením alebo aj smrťou. Toto bolo vstevované Thorovi od narodenia.

"Vstaň, dieťa," povedal Argon. "Keby som chcel, aby si si klakol, povedal by som ti to."

Thor dívajúc sa na Argona pomaly vstal. Argon pristúpil niekoľko krokov bližšie. Zastavil sa a zadíval sa na Thora, až sa Thor začal cítiť nepríjemne.

"Máš matkine oči," povedal Argon.

Thor bol zaskočený. Svoju matku nepoznal, a nikdy nestretol nikoho, okrem svojho otca, kto by ju poznal. Bolo mu povedané, že zomrela pri jeho pôrode. Thor mal kvôli tomu vždy pocit viny a aj podozrenie, že to bol dôvod, prečo ho jeho rodina nenávidí.

"Myslím, že ste si ma pomýlili s niekým iným," povedal Thor.
"Ja nemám matku."

"Čože?" Spýtal sa Argon s úsmevom. "Narodil si sa iba z muža?"

"Chcel som povedať, pane, že moja matka zomrela pri pôrode. Myslím, že ste si ma pomýlili."

"Si Thorgrin z klanu McLeod. Najmladší zo štyroch bratov. Ten, ktorého nevybrali."

Thorovi sa otvorili oči dokorán. Ťažko dokázal pochopiť, ako je toto možné. Že niekto ako je Argon ho pozná a toľko o ňom vie. To bolo nad jeho chápanie. Nikdy ho nenapadlo, žeby ho mohol poznať ešte niekto iný okrem ľudí z jeho dediny.

"Ako ... to viete?"

Argon sa usmial, ale neodpovedal.

Thor bol náhle naplnený zvedavosťou.

"Ako ..." dodal Thor, hľadajúc slová, "... ako to že poznáte moju matku? Stretli ste ju? Aká bola?"

Argon sa otočil a išiel preč.

"Otázky až niekedy inokedy, " povedal.

Thor zmetene pozeral ako odchádza. Bola to také závrtné a tajomné stretnutie, a všetko sa to udialo tak rýchlo. Rozhodol sa, že nemôže nechať Argona len tak odísť a ponáhlal sa za ním.

"Prečo ste tu?" spýtal sa Thor, doháňajúc ho. Argon, opierajúc sa o prastarú slonovinovu palicu, kráčal neskutočne rýchlo. "Väčšina z vás tam čakali na mňa?"

"A na koho iného?" Spýtal sa Argon.

Thor sa ho ponáhľal dohnať, nasledoval za ním do lesa nechávajúc čistinku za sebou.

"Ale prečo na mňa? Ako ste vedeli, že tam budem? A čo od mňa chcete?"

"Príliš veľa otázok," povedal Argon. "Neustále nimi naplňuješ vzduch. Mal by si namiesto toho radšej počúvať."

Thor nasledoval druida ako pokračovali hustým lesom a snažil sa zostať ticho.

"Prišiel si hľadať svoju stratenú ovцу," povedal Argon. "Ušľachtilé úsilie. Ale strácaš čas. Ona neprežije."

Thor vytreštil oči.

"Ako to viete?"

"Ja viem o svetoch, o ktorých ty ani netušíš. Alebo aspoň zatiaľ nie."

Thor sa neprestával diviť ako ho stále doháňal.

"Nechceš počúvať, nuž, taká je tvoja povaha. Tvrdohlavý. Ako tvoja matka. Aj tak sa vyberieš za svojou ovcou, aby si ju zachránil."

Thor sa začervenal, keď zistil, že Argon mu číta jeho myšlienky.

"Si vzdorovitý chlapec," dodal. "Máš silnú vôľou. Príliš hrdý. Dobré úmysly. Ale jedného dňa to môže byť tvoj pád."

Argon začal výstup na machový hrebeň, a Thor ho nasledoval.

"Chceš sa pripojiť do kráľovej Légie, " povedal Argon.

"Áno! "Odpovedal Thor, vzrušene. "Mám šancu? Môžete pre to niečo urobiť?"

Argon sa zasmial, hlboký dutý zvuk Thora zamrazil.

" Môžem robiť všetko a nič sa nestane. Tvoj osud už bol napísaný. Ale to záleží len od teba, čo si vyberieš. "

Thor nerozumel.

Došli až na vrchol hrebeňa, kde Argon zastavil a pozrel sa na neho. Thor stál veľmi blízko a Argonova energia ho spaľovala.

"Tvoj osud je z tých dôležitejších," povedal. "Nezahadzuj ho."

Thorovi sa rozšírili oči. Jeho osud? Dôležitý? Cítil, ako sa naplňa hrdosťou.

"Tomu nerozumiem. Hovoríte v hádankách. Prosím, povedzte mi viac."

Argon zmizol.

Thorove ústa ostali otvorené dokorán. Pozerel sa na všetky strany, počúval, premýšľal. Vari si to všetko len predstavoval? Bol to len nejaký blud?

Thor sa rozhliadal dookola. Z tohoto miesta, vysoko na hrebene, videl ďalej ako predtým. Keď sa prizrel lepšie, uvidel v diaľke pohyb. Začul zvuk a bol si istý, že to je jeho ovca.

Potkynajúc sa nadol machovým hrebeňom sa ponáhlal v smere odkiaľ prichádzal zvuk, naspäť do lesa. Ako šiel, nemohol zabudnúť na stretnutie s Argonom. Neveril, že sa to naozaj stalo. Ako to, že kráľov Druid bol práve tu? Čakal na neho. Ale prečo?

A čo tým myslel - o jeho osude?

Čím viac sa to Thor snažil rozmotáť, tým menej to chápal. Argon ho varoval, aby nepokračoval, ale zároveň ho navádzal, aby tak urobil. Kráčajúc sa ho viac a viac zmocňovala predtucha, že práve teraz sa niečo závažne stane.

Zašiel za zákrutu a zastal ako omráčený pri pohľade pred seba. V jedinom okamihu sa všetky jeho najhoršie nočné mory stali skutočnosťou. Vlasý na hlave sa mu zježili a on si uvedomil, že urobil veľmi veľkú chybu, keď vstúpil do Temného Lesa.

Oproti nemu – nie viac ako na tridsať krokov – stál Sybold. Mohutný, svalnatý, stojaci na všetkých štyroch, veľký asi ako kôň. Bol najobávanejším zvieraťom Temného Lesa, ba možno celého kráľovstva. Thor ho ešte nikdy nevidel, ale počul legendy. Pripomínal leva, ale bol väčší a širší. Mal tmavočervenú srst' a žlté žiariace oči. Podľa legendy bola jeho červená farba práve z krvi nevinných detí.

Thor za celý svoj život počul len párkrát, žeby Sybolda niekto zbadal, ale aj o tom by sa dalo pochybovať. Stretnutie s ním vlastne nikto nikdy neprežil. Niektorí považovali Sybolda za boha Lesa, a znamením. Čo to bolo znamenie, Thor nemal ani potuchy.

Urobil pomaličky krok späť.

Sybold – so svojimi pootvorenými obrovskými čeľusťami a stekajúcou slinou - sa uprene díval svojimi žltými očami. V tľame mal Thorovu chýbajúcu ovcu - bečala, visela dolu hlavou, polovica jej tela už bola roztrhaná tesákmi. Bola už skoro mŕtva.

Ale Sybold sa neponáhľal s jej zabitím, zdalo sa, že má potešenie z mučenia.

Thor nemohol počúvať jej plač. Ovca sa bezmocne zmietala a on sa cítil zodpovedný.

Thorov prvý impulz bolo otočiť sa a bežať preč, ale vedel, že by to bolo zbytočné. Táto šelma mohla predbehnúť čokoľvek. Beh by ho ešte viac vyprovokoval. A nemohol nechať svoju ovcu takto umrieť.

Stál tam strachom vrastený do zeme, ale pritom vedel, že musí niečo urobiť.

Zvíťazili reflexy. Pomaly siahol do vrecka, vytiahol kameň, a vložil ho do praku. S trasúcou sa rukou roztočil, urobil krok dopredu a vyhodil.

Kameň letel vzduchom a presne trafil svoj cieľ. Dokonalý zásah. Zasiahol ovcu do oka a prešiel až do mozgu.

Ovca ochabla. Bola mŕtva. Thor ju ušetril od ďalšieho trápenia.

Sybold sa zamračil, rozúrený na Thora, že zabil jeho hračku. Pomaly otvoril svoje obrovské čeluste a pustil ovcu, ktorá spadla do lístia. Potom otočil svoj zrak na Thora.

Odkiaľsi z hlbín jeho tela sa ozvalo hlboké, démonické zavrčanie.

Kým sa rozmrzené zviera otáčalo k Thorovi, on s búšiacim srdcom siahol na ďalší kameň v jeho vrečku, a chystal sa znova strieľať.

Sybold náhle vyrazil a pohyboval sa rýchlejšie, ako čokoľvek,

čo Thor kedy videl vo svojom živote. Thor urobil krok vpred a hodil kameňom, modlil sa aby trafil, pretože vedel, že na ďalší už nebude čas.

Kameň zasiahol beštii v jej pravom oku a zrazil ju. Bol to úžasný hod, a menšie zviera by to zložilo.

Ale toto nebolo menšie zviera. Toto zviera bolo nezastaviteľné. Zarevalo od bolesti, ale nespomalilo. Aj bez jedného oka, dokonca s kameňom v mozgu, sa Sybold rútil na Thora. Nebolo nič, čo by Thor mohol urobiť.

O chvíľu neskôr bola beštia na ňom. Svoje obrovské pazúry zaryla chlapcovi do ramena.

Thor kričal. Cítil, ako keby ho rezali tromi nožmi naraz a hneď ho zaliala horúca krv.

Zviera ho svojimi štyrmi labami prišpendlilo na zem. Jeho váha bola neskutočná, ako keby mu na hrudi stál slon. Thor cítil, ako mu praskajú rebrá.

Beštia zaklonila hlavu, doširoka otvorila svoje čeľuste a s odhalenými tesákmi sa začala približovať k Thorovmu krku.

V tom momente sa Thor natiahol a chytil zviera za neuveriteľne svalnatý krk. Snažil sa ho všetkými silami držať od tela. Ale dokázal to len na chvíľku. Jeho ruky sa začali triasť a tesáky zostúpili nižšie. Na tvári cítil horúci dych šelmy a na krku jej stekajúce sliny. Rev, ktorý vyšiel z jej hrude mu skoro prerazil ušné bubienky. Vedel, že zomrie.

Thor zavrel oči.

Prosím, Bože. Daj mi silu. Dovoľ mi, aby som bojoval s týmto

tvorom. Prosím. Veľmi Ťa prosím. Budem robiť čokoľvek, čo budeš chcieť. Ostanem Ti dlžný po celý zvyšok svojho života.

A potom sa niečo stalo. Thor cítil ohromný príval tepla vo svojom tele, kolovalo v jeho žilách, cítil ako skrz naskrz cez neho prešla veľká dávka energie. Otvoril oči a uvidel niečo, čo ho prekvapilo - z jeho dlaňe vyžarovalo žlté svetlo, a keď sa späť oprel do krku zvieraťa, zistil, že svojou silou ho dokáže udržať.

Thor naďalej tlačiť a neustával. Jeho sila rástla až cítil, že každú chvíľu vybuchne. Vzápätí zviera letelo o dobré tri metre dozadu. Pristálo na chrbte.

Thor sa posadil a nechápal ako je toto možné.

Príšera sa znova postavila na nohy a v zlosti sa opäť vrhla na Thora. Ale tentokrát sa Thor cítil úplne inak. Energia ním prúdila. Cítil sa silnejší, ako kedykoľvek predtým.

Keď zviera vyskočilo do vzduchu, Thor sa prikrčil, schmatol ho za brucho a zahodil, využijúc jeho vlastnú hybnosť.

Zviera letelo lesom, narazilo do stromu a zrútilo sa na zem.

Thor pozeral ohúrený. Naozaj práve odhodil Sybolda?

Zviera dvakrát zažmurkalo, potom sa pozrelo na Thora. Postavilo sa a zaútočilo znova.

Tentoraz ho Thor schmatol za krk a obidvaja sa zrútili na zem, šelma navrchu. Ale Thor ju prevrátil a dostal sa hore. Držal zviera a dusil ho oboma rukami, kým ono sa snažilo zdvihnúť hlavu a zaťat svoje tesáky do neho. Ale zakaždým klapli naprázdno. Thor pocítil príval novej sily a ešte pevnejšie zovrel ruky. Nechal aby energia pretekala celým jeho telom a zrazu sa

– na svoje prekvapenie - cítil silnejší, ako zviera.

Škrtil Sybolda, až kým nezomrie. Napokon zviera ochablo.

Thor ho nepustil ešte ďalšiu celú minútu.

Pomaly vstal, lapajúc po dychu sa široko otvorenými očami pozeral dole a držal si zranenú ruku. Čo sa práve stalo? To naozaj on, Thor, práve zabil Sybolda?

Bolo to znamenie, že tento deň nie je zbytočný, že žiadny z jeho dní nebol zbytočný. Stalo sa niečo neobyčajné. Práve zabil najznámejšiu a najobávanejšiu beštiu v tomto kráľovstve. Holými rukami. Bez zbrane. Nevyzeralo to reálne. Nikto mu to neuveri.

Zatočila sa mu hlava pri pomyslení odkiaľ prišla tá sila, čo mu pomohla. Čo to ale znamená a kto on vlastne je. Jediní ľudia, ako je známe, čo by mohli mať takúto silu, boli predsa Druidovia. Ale jeho otec a matka neboli Druidovia, takže ani on ním nemohol byť.

Alebo by mohol?

Vycítil niekoho za sebou. Thor sa otočil a zbadal Argona ako tam stojí a díva sa na zviera.

"Ako ste sa sem dostali?" spýtal sa Thor ohromený.

Argon ho ignoroval.

"Videli ste, čo sa stalo?" spýtal sa Thor, stále neveriacky. "Ja neviem, ako som to urobil."

"Ale vieš," odpovedal Argon. "Hlboko vnútri vieš. Si iný ako ostatní."

"Bolo to ako ... nával sily," povedal Thor. "Ako sila, o ktorej som nevedel, že ju mám."

"Energia," povedal Argon. "Jedného dňa ju spoznáš veľmi dobre. Možno sa naučíš ju aj ovádať."

Thor sa chytil za rameno, jeho bolesť bola neznesiteľná. Pozrel sa na ruku a zbadal že je celá zakrvavená. Pocítil závrat a strach, čo by sa mohlo stať, keby mu nikto nepomohol.

Argon urobil tri kroky dopredu, natiahol sa, chytil Thorovu druhú ruku a položil ju pevne na ranu. Pridržal ju tam, zaklonil sa a zavrel oči.

Thor cítil vlnu tepla v ramene. Počas niekoľkých sekúnd lepkavá krv na ruke vyschla a bolesť sa začínala vytrácať.

Pozrel sa na ruku a nemohol tomu uveriť. Bol uzdravený. Jediné, čo zostalo boli tri jazvy po pazúroch, ale boli zacelené, ako keby to bola už niekoľko dní stará jazva. Nebola tam žiadna krv.

Thor sa pozrel na Argona v úžase.

"Ako si to urobil?" Spýtal sa.

Argon sa usmial.

"Ja nie. To ty sám. Len som presmeroval tvoju silu."

"Ale ja nemám silu liečiť," odpovedal Thor zmätene.

"Nozaj?" Odpovedal Argon.

"Nerozumiem. Nič z toho mi nedáva zmysel," povedal Thor stále viac netrpezlivý. "Prosím ťa, povedz mi to."

Argon sa odvrátil.

"Niektoré veci sa musíš naučiť postupom času."

Thor si na niečo spomenul.

"Znamená to, že sa môžem pripojiť k Légii?" Spýtal sa

vzrušene. "Zaiste áno. Ved' keď dokážem zabiť Sybolda, tak sa dokážem presadiť aj medzi ostatnými chlapcami."

"Určite je to možné," odpovedal.

"Ale oni si vybrali mojich bratov a nie mňa."

"Tvoji bratia by nedokázali zabiť toto zviera."

Thor ostal zamyslene stáť. "Ale oni ma už odmietli. Ako sa môžem k nim pripojiť?"

"Odkedy bojovník potrebuje pozvánku?" Spýtal sa Argon.

Jeho slová zasiahli hlboko svoj cieľ. Thor cítil, ako jeho srdce zaplavuje nová nádej.

"Chcete povedať, že by som sa tam mal jednoducho ukázať? Nepozvaný?"

Argon sa usmial.

"Sám si si strojcom svojho osudu. Nie iní."

Thor zažmurkal a Argon bol preč. Znovu.

Ešte sa rozhliadal dookola, ale po druidovi ani stopa.

"Tu som!" Ozval sa hlas.

Thor sa otočil a pred sebou zbadal obrovský balvan. Z jeho vrcholu sa ozýval hlas a tak na neho okamžite vyliezol.

Keď vyšiel hore, ostal zmätený – nebolo tam nikoho.

Z tohoto miesta videl ďaleko ponad vrcholky stromov v Temnom Lese. Videl, kde Temný les končí, videl tmavozelený západ druhého slnka, aj cestu vedúca Do Kráľovho Dvora.

"Tá cesta by mohla byť tvoja," ozval sa hlas. "Ak si trúfaš."

Thor sa otočil, ale nič nevidel. Bol to len hlas, ozvena. Ale vedel, Argon bol niekde tam. A hlboko v sebe cítil, že mal

pravdu.

Bez ďalšieho zaváhania Thor zliezol zo skaly a vyrazil lesom k ceste.

Rozbehol sa za svojím osudom.

KAPITOLA TREZIA

Kráľ MacGil – kus chlapa s hrud'ou ako sud, s hustou bradou a so šedivými dlhými vlasmi, ktoré lemovali široké čelo plné vrások - stál na horných hradbách svojho hradu, spolu so svojou kráľovnou. Pozorovali nádvorie kde vrcholili prípravy na veľkú slávnosť. Všade pod nimi a tak ďaleko kam len oko dovidelo sa rozkladalo dychvyražajúce mesto obohnané prastarými kamennými hradbami. Kráľov Dvor. Prepojené bludiskom klukatých uličiek stáli v meste kamenné domy rôznorodého tvaru a veľkosti - pre bojovníkov, pre správcov, pre kone, pre Strieborných, pre Légii, pre strážu, kasárne, zbrojnice, a medzi nimi stovky príbytkov pre obyčajných ľudí, ktorí sa rozhodli žiť vo vnútri mestských hradieb. Ulice tvorili spojnice medzi mnohoakrovými trávnatými pozemkami, kráľovskými záhradami a kameňom vyloženými námestiami so zurčiacimi fontánami. Kráľov Dvor bol budovaný svojimi vládcami po stáročia a bol na vrchole svojej slávy. Niet pochyb o tom, že teraz to bola najbezpečnejšia pevnosť v celom Západnom kráľovstve Prsteňa.

MacGil sa mohol pýšiť najlepšími a najoddanejšími bojovníkmi, akých kedy kráľ mohol mať, a za jeho života sa nikto neodvážil na neho zaútočiť. Bol siedmym z rodu MacGil na kráľovskom tróne a už tridsaťdva rokov vládol viac než dobre. Bol to dobrý a múdry kráľ. Krajine sa za jeho panovania veľmi

darilo. Zdvojnásobil veľkosť armády, rozšíril mestá, priniesol ľuďom prosperitu a nenašla by sa medzi nimi snáď ani jediná sťažnosť. Bol známy ako veľkorysý kráľ a ešte nikdy predtým ľudia nezažili také obdobie hojnosti a pokoja.

Čo, paradoxne, bolo presne to, prečo nemohol MacGil v noci spávať. MacGil poznal veľmi dobre históriu svojho rodu a vedel, že nikdy predtým nebolo také dlhé obdobie bez vojny. Už nepremýšľal, či bude nejaký útok, ale kedy bude. A od koho.

Najväčšia hrozba bola samozrejme spoza Prsteňa, z ríše divochov, ktorí vládli v odľahlých Divočinách, a podmanili si všetky národy za Kaňonom, mimo Prsteňa. Pre MacGila, a sedem generácií pred ním, Divočina nikdy nepredstavovala priamu hrozbu. Bolo to vďaka jedinečnej geografickej polohe jeho kráľovstva, ktoré v tvare dokonalého kruhu – prsteňa – bolo oddelené od zvyšku sveta hlbokým kaňonom míľu širokým, a chránené energetickým štítom. Z Divočiny mal len malý starch. Divosi sa snažil mnohokrát zaútočiť - preniknúť cez štít a prejsť cez kaňon, ale ani raz neboli úspešní. Kým on a jeho ľudia ostanú v Prsteni, nehrozí im nič.

To však neznamená, že tu nie je žiadna hrozba zvnútra. A to bolo presne to, prečo MacGil nemohol dlhé noci spávať. Tiež to bolo aj hlavným dôvodom osláv, ktoré sa v ten deň konali - sobáš jeho najstaršej dcéry. Dohodnutý sobáš, ktorý mal upokojiť jeho nepriateľov a udržať krehký mier medzi Východným a Západným Kráľovstvom Prsteňa.

Celý Prsteň mal v priemere dobrých 500 míľ a horským

hrebeňom – Vysočinou - bol rozdelený na dve polovice. Na druhej strane Vysočiny bolo Východné kráľovstvo, ktoré vládlo druhej polovici Prsteňa. A tam vládli po stáročia ich súper i z rodu McCloud, ktorí sa vždy snažili rozbiť krehké prímerie s MacGilovcami. McCloudovci boli so svojou časťou nespokojení, nešťastní a snažili sa presvedčiť druhú stranu, že ich zem je menej úrodná. Tiež si robili nárok na celé pohorie Vysočiny, aj keď najmenej polovica patrila MacGilovcom. Tam neustále dochádzalo k malým pohraničným šarvátkam a väčšia invázia hrozila každým dňom.

Keď nad tým MacGil uvažoval, nazlostil sa. Títo McCloudovci by mali byť šťastní - boli v bezpečí vo vnútri Prsteňa, chránení Kaňonom, mali dobrú pôdu a nemali sa čoho báť. Prečo nemohli byť spokojní so svojou polovicou Prsteňa? Bolo to len preto, že MacGil posilnil svoju armádu tak, že po prvý raz v histórii sa McCloudovci neodvážia na útok. Ale MacGil bol múdry kráľ a cítil niečo na obzore. Vedel, že tento mier dlho nevydrží. Tak zariadil tento sobáš svojej najstaršej dcéry a najstaršieho princa z rodu McCloud. A teraz ten deň prišiel.

Keď sa pozrel dole, videl tisíce poddaných oblečených v pestrofarebných tunikách - zo všetkých kútov ríše, z oboch strán Vysočiny. Takmer celý Prsteň sa ocitol teraz vo vnútri opevnenia. Jeho ľudia sa na toto pripravovali mesiace, všetko muselo vyzeráť prosperujúco a silno. Nebol to len svadobný deň. Bol to deň, kedy McCloudovci dostanú jasnú správu.

MacGil skúmal stovky svojich vojakov zoradených strategicky

pozdĺž hradieb, v uliciach, pozdĺž stein. Bolo tam viac vojakov, než mohol niekedy potrebovať - a cítil sa spokojný. Bola to prehliadka sily a takto to chcel. Ale vo vzduchu bolo cítiť napätie, priestor bol nabitý emóciami, ktoré mohli každú chvíľu prerásť v šarvátku. Dúfal, že sa ani na jednej strane neobjavia horúce hlavy posilnené alkoholom.

Preletel pohľadom ponad miesta vyhradené na súťaže a miesta vyhradené na zábavu a premýšľal o nadchádzajúcom dni plnom hier, zápolení a osláv každého druhu. Bude to stáť za to. McCloudovci sa určite objavia s vlastnou malou armádou, a každý turnaj, každý zápas a každá súťaž bude mať význam. Stačí jeden prešľap a môže to skončiť bitkou.

"Môj kráľ?"

Pocítil jemnú ruku na svojej a obrátil sa ku svojej kráľovnej Kree, stále najkrajšej žene, akú kedy poznal. Bol s ňou šťastne ženatý po celú dobu svojho panovania. Porodila mu päť detí, traja z nich sú chlapi, a ani raz sa nestážovala. Navyše ona sa stala jeho najdôveryhodnejším poradcom. Ako roky plynuli, prišiel na to, že ona je múdrejšia ako hociktorý z jeho radcov. A múdrejšia ako on sám.

"Je to politický deň," povedala. "Ale tiež svadba našej dcéry. Skús si to užiť. To sa neudeje dvakrát."

"Bál som sa menej, keď som nemal nič, " odpovedal. "Teraz, keď máme toto všetko, len mi to robí starosti. Sme v bezpečí. Ale ja tento pocit nemám."

Pozrela sa na neho svojimi súcitnými očami, boli

lieskovohnedé, veľké a vyzerali, ako by v nich bola múdrosť celého sveta. Jej viečka napoly privreté ako vždy s pohľadom mierne ospalým, ktorý rámovali jej krásne, rovné hnedé vlasy - teraz už pretkané šedinami, padajúce po oboch stranách tváre. Mala zopár vrások navyše, ale inak sa nezmenila.

"To preto, že nie si v bezpečí," povedala. "Žiadny kráľ nie je v bezpečí. Na našom dvore je viac špiónov, než by si si myslel. Taký je život."

Naklonila sa, aby ho pobožkala a usmiala sa.

"Skús si to užiť, " povedala. "Je to predsa svadba."

S tým sa otočila a odišla.

Díval sa za ňou, potom sa otočil a pozrel sa cez dvor. Mala pravdu, ona mala vždy pravdu. Chcel si to užiť. Miloval svoju najstaršiu dcéru a toto bola predovšetkým jej svadba. Bol to najkrajší deň v najkrajšom ročnom období – vrcholiaca jar s prísľubom leta. Dve slnka žiarili na oblohe a jemný vánok čeril vzduch. Všetko bolo v plnom kvete. Stromy všade naokolo žiarili širokou paletou ružových, fialových, oranžových a bielych kvetov. Nebolo nič, čoby si želal viac, než ísť teraz dole a sadnúť so svojimi mužmi, oslavovať svadbu svojej dcéry a piť dovtedy, kým by už viac ani nemohol.

Ale nemohol. Ešte predtým, než vôbec mohol opustiť hrad, ho čakal dlhý zoznam úloh. Koniec koncov, svadba kráľovskej dcéry znamenala veľa povinností aj pre kráľa samotného - musel sa stretnúť so svojou radou; so svojimi deťmi; a s dlhým radom prosebníkov, ktorí mali právo vidieť kráľa v tento deň. Bol by

rád, keby sa mu podarilo opustiť hrad včas pred západom slnka.

*

MacGil, oblečený vo svojom najjemnejšom kráľovskom odeve - zamatové čierne nohavice, zlatý opasok, kráľovská róba vyrobená z najjemnejšieho fialového a zlatého hodvábu, biely plášť, lesklé kožené topánky po lýtku, na hlave koruna v strede s veľkým rubínom - vykračoval po zámockých sálach, obklopený služobníctvom. Prešiel jednu miestnosť po druhej, zbehol po schodoch, skrátil si cestu cez kráľovské komnaty, cez veľkú sieň s klenutým stropom a vitrážovými oknami. Až prišiel k starobyľým dubovým dverám, hrubé ako kmeň stromu, ktoré mu služobníctvo otvorilo a ustúpilo stranou. Sieň Trónu.

Jeho radcovia sa postavili do pozoru keď MacGil vstúpil a dvere sa za ním s buchnutím zavreli.

"Posaďte sa," povedal prudšie, ako je obvyklé. Bol unavený, najmä dnes zo všetkých tých nekonečných formalít spojených s kráľovským úradom, a chcel to mať rýchle za sebou.

Prešiel cez Sieň Trónu, ktorá na neho nikdy neprestala robiť dojem. Stropy sa vypínali pätnásť metrov vysoko a na celej jednej stene bola farebná sklenená vytráž, podlahy a steny boli z kameňa pol metra hrubého. Do miestnosti by sa vošlo aj sto hodnostárov. Ale v deň, ako je dnes, keď bola zvolaná len rada, to bol len on a jeho hŕstka poradcov vo veľkej sále. Miestnosti dominoval obrovský stôl v tvare polkruhu, za ktorým stáli jeho radcovia.

Kráľ rýchle prešiel sál a mieril rovno k svojmu trónu. Vystúpil po kamenných schodoch, prešiel okolo vyrezávaných zlatých

levov, a ponoril sa do červeného zamatového čalúnenia svojho trónu, ktorý bol inak celý zo zlata. Jeho otec sedel na tomto tróne, ako aj otec jeho otca, a všetci MacGilovci pred ním. Keď sa posadil, MacGil cítil ťažobu svojich predkov - všetkých generácií pred ním.

Prezrel si prítomných radcov. Tam bol Brom, jeho najväčší generál a jeho poradca pre vojenské záležitosti; Kolk, generál chlapčenskej Légie; Aberthol, najstarší z nich, učenec a historik, poradca kráľov po tri generácie; Firth, jeho poradca pre vnútorné záležitosti, vychudnutý muž s krátkymi, sivými vlasmi a vpadnutými očami, ktoré nikdy nezostali v pokoji. Firth nebol muž, ktorému by MacGil niekedy uveril, a ani mu nebolo jasné, čo jeho činnosť pre korunu znamená. Ale jeho otec, a otec jeho otca držali poradcu pre súdne záležitosti, a tak aj on ho držal z úcty k nim. Bol tam Owen, jeho pokladník; Bradaigh, jeho poradca pre vonkajšie záležitosti; Earnan, jeho vyberač daní; Duwayne, jeho poradca pre masu; a Kelvin, zástupca šľachticov.

Kráľ mal samozrejme absolútnu moc. Ale jeho kráľovstvo bolo liberálne, a aj jeho predkovia umožnili, aby sa aj šľachtici prostredníctvom svojich zástupcov mohli vyjadriť ku všetkým záležitostiam. Vznikla tak krehká rovnováha medzi kráľovským majestátom a šľachtou.

Keď sa MacGil rozhliadol po miestnosti, zistil že jeden človek chýba. A práve ten, s ktorým hcel hovoriť najviac - Argon. Ako obvykle, kedy a kde sa objaví - bolo nepredvídateľné. To ho rozzúrilo, ale nemal inú možnosť, ako to prijať. I pre kráľa boli

Druidi veľmi nevyspytateľní. Bez Argona sa MacGil ponáhlal ešte viac. Chcel to mať čím skôr za sebou a prejsť k tisícke ďalších vecí, ktoré ho ešte pred svadbou čakali.

Jeho radcovia sedeli oproti nemu okolo polkruhového stola, s odstupom tri metre, každý v kresle zo starovekého duba s vyrezávaným operadlom.

"Môj pane, ak by som mohol začať," zahájil zasadanie Owen .

"Môžete. A nech je to stručné. Môj čas je dnes nabitý."

"Vaša dcéra dostane dnes veľa darov, ktoré – ako všetci dúfame - naplnia jej pokladnice. Tisíce ľudí vzdajú hold, osobne Vám prinášajú dary, a naplnia naše nevestince a krčmičky, čo pomôže naplniť aj naše pokladnice. Ale napriek tomu príprava na dnešné slávnosti z kráľovskej pokladnice aj veľa odčerpá. Odporúčam zvýšenie dane pre ľudí aj pre šľachticov. Jednorazová daň by pomohla zmierniť dopad tejto veľkej udalosti."

MacGil videl obavy v tvári svojho pokladníka, a zovrelo mu žalúdok pri pomyslení, že pokladnice budú prázdne. Napriek tomu nebude dane znova zvyšovať.

"Lepšie mať prázdne pokladnice a loajálnych poddaných," odpovedal MacGil. "Naším bohatstvom je šťastie našich poddaných. Nemôžeme požadovať ešte viac."

"Ale môj pane, ak nebudeme - "

"Už som rozhodol. Čo ešte?"

Owen sklúčený klesol späť.

"Môj kráľ, " povedal Brom svojim hlbokým hlasom. "Podľa

Vášho rozkazu sme rozmiestnili väčšinu našich síl po meste - pre dnešnú akciu. Prehliadka moci bude impozantná. Ale v prípade, že by mal byť útok na inom mieste v kráľovstve, budeme zraniteľní."

MacGil prikývol, premýšľal.

"Naši nepriatelia na nás nezaútočia pokiaľ ich kfmíme."

Muži sa zasmiali.

"A čo novinky z Vysočiny?"

"Posledné týždne neboli hlásené žiadne aktivity. Zdá sa, že ich vojaci sú vyčerpaní z príprav na svadbu. Možno, že sú pripravení, aby uzatvorili mier."

MacGil si nebol tak istý.

"To znamená, že buď táto dohodnutá svadba zapracovala, alebo zaútočia inokedy. A čo si o tom myslíte Vy? " spýtal sa MacGil obracajúc na Aberthola.

Aberthol si odkašľal a prehovoril chrapľavým hlasom: " Môj pane, Váš otec a otec Vášho otca nikdy nedôverovali McCloudovcom. Len preto, že teraz spia ešte neznamená, že sa neprebudia."

MacGil prikývol na znamenie že si cení jeho názor.

"A čo Légie? " Spýtal sa, obrátil sa ku Kolkovi.

"Dnes sme privítali nových regrútov, " odpovedal Kolk s krátkym kývnutím.

"Môj syn je medzi nimi?" spýtal sa MacGil.

"Drží sa medzi ostatnými so cťou, a je to dobrý chlapec."

MacGil prikývol, potom sa otočil k Bradaigh.

"A čo je nové spoza Kañona?"

"Môj pane, za posledné týždne naše hliadky zaregistrovali viac pokusov o prekročenie kañona. To môže byť aj znakom toho, že v Divočine sa mobilizujú na útok."

Medzi mužmi sa rozniesol tlmený šepot. MacGil cítil ako mu zovrelo žalúdok. Energetický štít bol neporaziteľný, ale aj tak to neveštilo nič dobré.

"A čo v prípade, keby zaútočili v plnej sile?" Spýtal sa.

"Kým je štít aktívny, nemáme sa čoho báť. Divochom sa nepodarilo prekročiť kañon po celé stáročia. Nie je žiadny dôvod si myslieť niečo iné."

MacGil si tým nebol tak istý. Útok zvonku nebol už veľmi dávno a kráľ nemohol prestať premýšľať nad tým, kedy by to mohlo byť.

"Môj pane, " povedal Firth svojím nosným hlasom, "cítim povinnosť dodať, že mesto je dnes zaplnené hodnostármi z McCloudovho kráľovstva. Mohlo by to byť považované za urážku, keby sme im neprejavili úctu, bez ohľadu na to či sú to rivali alebo nie. Rád by som doporučil, aby ste im popoludní venovali svoj čas a stretli sa s každým z nich. Prišli s veľkým sprievodom a priniesli veľa darov – a hovorí sa, že aj veľa špiónov."

"Kto povedal, že špióni tu už dávno nie sú? " Spýtal sa MacGil hľadiac pritom uprene na Firtha, o ktorom si myslel, že aj on sám je jedným z nich.

Firth otvoril ústa k odpovedi, ale MacGil vzdychol a zdvihol

dlaň v zastavujúcom posunku. "Ak je to všetko, odchádzam, aby som sa pripojil k oslavám svadby mojej dcéry."

"Môj pane, " povedal Kelvin a odkašľal si, "samozrejme, je tu ešte jedna záležitosť. Tradícia spojená s dňom svadby najstaršieho potomka. Každý MacGil v ten deň menoval svojho nástupcu. Ľudia očakávajú, že urobíte to isté. Všade sa o tom hovorí. Nebolo by dobré ich sklamať. Najmä keď Meč Osudu stále nemá vlastníka."

"Chcete, aby som vymenoval dediča, aj keď som ešte vo svojich najlepších rokoch?" Spýtal sa MacGil.

"Môj pane, nechcel som nijak uraziť, " sklonil Kelvin hlavu.

MacGil zdvihol ruku. "Viem o tradícii. A samozrejme, dnes to meno oznámim."

"Mohli by ste nám povedať kto to bude?" Spýtal sa Firth.

MacGil na neho zlostne zazrel. Firth bol klebetný a on jednoducho tomu mužovi neveril.

"Dozviete sa to v pravý čas."

MacGil vstal, a ostatní tiež. Uklonili sa, otočili, a ponáhľali sa z miestnosti.

MacGil tam ostal stáť a premýšľal. V dňoch, ako je tento si prijal nebyť kráľom.

*

MacGil zostúpil zo svojho trónu, tichom sa ozýval zvuk jeho krokov keď prešiel miestnosťou. Sám si otvoril starobylé dubové dvere a vstúpil do postrannej komory.

Vychutnával si pokoj a samotu tejto útulnej miestnosti, ktorá

mala v priemere sotva dvadsať krokov a krásny klenutý strop. Celá kamenná miestnosť mala na jednej strane malé okrúhle vitrážne okno. Červené a žlté svetlo ktoré ním prechádzalo osvetľovalo jediný objekt v inak prázdnej miestnosti.

Meč Osudu.

Bol tu, v strede tejto miestnosti, ležiaci vodorovne na dvoch železných podstavcoch. Už ako malý chlapec často k nemu MacGil prichádzal, chodil okolo a skúmal ho. Meč Osudu. Legendárny meč, zdroj sily a moci celého kráľovstva, z jednej generácie na druhú. Ten, kto mal silu ho vztýčiť, bol Vyvolený, predurčený vládnuť kráľovstvu, oslobodiť ho od všetkých hrozieb, vo vnútri aj mimo Prsteňa. Bola to krásna legenda s ktorou vyrastal a akonáhle ho pomazali za kráľa, MacGil sa snažil Meč zodvihnúť, pretože iba MacGil kráľom bolo dovolené to vyskúšať. Všetci králi pred ním zlyhal. Bol si istý, že on bude iný. Bol si istý, že on bude Vyvolený.

Ale mýlil sa. Rovnako ako všetci králi pred ním. A tento neúspech navždy poznamenal jeho kráľovanie.

Keď sa teraz na neho pozeral, skúmal jeho dlhú čepeľ vyrobenú z tajomného kovu, ktorý nikto nedokázal pomenovať. Pôvod meča bol ešte viac záhadnejší. Povráva sa, že vyrástol z hĺbin zeme uprostred zemetrasenia.

Skúmajúc ho znovu pocítil osteň zlyhania. Možno bol dobrým kráľom, ale nebol Vyvoleným. Jeho ľudia to vedeli. Jeho nepriatelia to vedeli. Možno aj bol dobrým kráľom, ale bez ohľadu na to, čo všetko by urobil, nebude nikdy Vyvoleným.

Keby ním bol, asi by bolo menej nepokojov na jeho dvore, menej zákulisných machinácií. Jeho vlastní ľudia by mu viac verili a jeho nepriatelia by ani neuvažovali o útoku. Časť jeho ja si priaľa, aby meč jednoducho zmizol, a celá legenda s ním. Ale vedel, že to nie je možné. To bolo prekliatie - a moc - legendy. Bola silnejšia ako armáda.

Aj keď sa na meč pozeral po tisíci raz, MacGil neprestal premýšľať o tom, kto asi tak bude ten, kto meč pozdvihne. Kto z jeho rodu by to dokázal? Keď myslel na to, čo musí urobiť – vymenovať dediča, rozmýšľal, komu – ak vôbec, je súdené ho zdvihnúť.

"Je to ťažká čepel', " ozval sa hlas.

MacGil sa otočil, prekvapený, že v tej malej miestnosti nie je sám.

Bol to Argon, ktorý stál vo dverách. MacGil ho spoznal po hlase ešte skôr ako ho uvidel a bol aj podráždený, že neprišiel skôr, aj potešený, že je tu.

"Idete neskoro," povedal MacGil.

"Vaše vnímanie času sa na mňa nevzťahuje," Argon odpovedal.

MacGil sa obrátil späť k meču.

"Mysleli ste si niekedy, že by som bol schopný to zdvihnúť?" spýtal sa zamyslene. "V ten deň, keď som sa stal kráľom?"

"Nie," odpovedal rezolútne Argon.

MacGil sa otočil a zadíval sa na neho.

"Vedeli ste, že ja to nedokážem. Videli ste to vo svojich

víziach, pravda?"

"Áno."

MacGil tam stál a uvažoval.

"Desí ma, keď odpoviete priamo. To nie je vašim zvykom."

Argon mlčal a MacGil si uvedomil, že už nepovie nič viac.

"Dnes mám vymenovať svojho nástupcu," povedal MacGil.

"Zdá sa mi to zbytočné menovať ho práve dnes. Kazí to kráľovskú radosť zo svadby vlastného dieťaťa."

"Možno, že tá radosť má byť takto usmernená."

"Ale ja mám pred sebou ešte toľko rokov kráľovania," bránil sa MacGil.

"Možno nie toľko, ako si myslíte," odpovedal Argon.

MacGil prižmúril oči a premýšľal. Čo mu tým chcel povedať?

Ale Argon nepokračoval.

"Šesť detí. Koho si mám vybrať?" Spýtal sa MacGil.

"Prečo sa pýtate mňa? Už ste predsa vybrali."

MacGil sa na neho pozrel. "Vidíte veľa. Áno, vybral. Ale ja stále chcem vedieť, čo si o tom myslíte."

"Myslím, že ste urobili múdru voľbu," povedal Argon. "Ale pamätajte - kráľ nemôže vládnuť zo záhrobia. Bez ohľadu na to, koho ste si vybrali, osud si aj tak vyberá sám za seba."

"Budem žiť, Argon?" Spýtal sa MacGil vážne otázku, na ktorú chcel vedieť odpoveď odkedy sa ráno prebudil z hroznej nočnej mory.

"Včera v noci sa mi snívало s vranou," dodal. "Prišla a ukradla mi moju korunu. Potom ďalšia ma odniesla preč. Ako som letel,

videl som, ako sa moje kráľovstvo premieňalo na čiernu spálenú pustatinu."

Pozrel sa na Argona, jeho oči sa leskli.

"Bol to sen? Alebo niečo viac?"

"Sny sú stále niečo viac, alebo...? " Spýtal sa Argon.

MacGila sa zmocnila úzkosť.

"Kde je to nebezpečenstvo? Len tú jednu vec mi povedzte."

Argon pristúpil bližšie a zadíval sa mu do očí s takou intenzitou, že MacGil mohol cítiť moc, ktorá z Druida vyžarovala.

Argon sa naklonil a zašepkal:

"Vždy bližšie, než si myslíte."

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Thor sa schovával v slame v zadnej časti voza, ktorý pomaly hrkotal po poľnej ceste. Keď v noci došiel na cestu, skryl sa a trpezlivo čakal, kým nepríde voz dostatočne veľký na to, aby naň mohol naskočiť bez toho, aby si to niekto všimol. Bola tma a voz šiel dostatočne pomaly na to, aby sa rozbehol a skočil dozadu. Pristál v sene a ponoril sa dovnútra. Našťastie, kočiš si ho vôbec nevšimol. Thor nevedel naisto, či voz ide do Kráľovho Dvora, ale mieril týmto smerom, a voz tejto veľkosti, a s týmito erbami, by len ťažko išiel niekde inde.

Ako Thor išiel nocou, bol hore celé hodiny, premýšľajúc o svojom stretnutí so Syboldom, s Argonom. O svojom osude. O svojom bývalom domove. O svojej matke. Cítil, že vesmír mu odpovedal, že mu povedal, že jeho osud je iný. Ležal tam, ruky zopäté za hlavou, a pozeral sa na nočnú oblohu, ktorú videl cez dieru v plachte. Pozoroval žiariaci vesmír a červené hviezdy, ktoré boli tak ďaleko. Bol nadšený. Prvý raz v živote bol na ceste. Nevedel ešte kam, ale šiel. Tak či tak, nakoniec nájde tú správnu cestu do Kráľovho Dvora.

Keď Thor otvoril oči už bolo ráno a zaplavilo ho svetlo. Uvedomil si, že zaspal. Rýchlo sa posadil, pozeral sa všade okolo, a hneval sa sám na seba, že zaspal. Mal by byť viac ostražitý. Mal šťastie, že nebol objavený.

Voz sa stále pohyboval, ale už toľko neposkakoval. To mohlo

znamenat' len jedno – je na lepšej ceste. Musí to byť blízko mesta. Thor sa pozrel dolu a videl hladkú upravenú cestu bez kameňov a priekop. Jeho srdce začalo biť rýchlejšie - blížia sa ku Kráľovmu Dvoru.

Thor sa pozrel von zo zadnej časti voza a bol ohromený. Nádherné rušné ulice. Desiatky vozov všetkých tvarov a veľkostí s nakladmi rôzneho druhu zaplňali cesty. Jeden naložený s kožušinami, ďalší s kobercami, a ešte ďalší s kurencami. Medzi nimi kráčal stovky obchodníkov, niektorí viedli dobytky, iní niesli na hlavách naložené koše. Štyria muži niesli zväzky hodvábu. Bola to armáda ľudí a všetci išli v jednom smere.

Thor ožil. Ešte nikdy nevidel toľko ľudí naraz, toľko tovaru, toľko pohybu. Celý svoj život strávil v malej ospalej dedinke a teraz sa ocitol v strede ľudstva.

Začul hlasné zvuky, cinkot reťazí a taký silný náraz obrovských drevených klátov, že sa až zem otriasla. O chvíľu neskôr sa ozval iný zvuk spopod konských kopýt - klepanie na drevo. Pozrel sa dolu a videl že sú na moste a pod nimi je vodná priekopa. Prešli padacím mostom.

Thor vystrčil hlavu a uvidel obrovské kamenné stĺpy a nad nimi ostnatú železnú bránu. Práve prechádzali cez Kráľovskú bránu.

To bola najväčšia brána, akú kedy videl. Pozrel sa na hroty, a pomyslel si, že ak by spadli dole, prekrojili by ho na polovicu. Všimol si štyroch Strieborných, ktorí strážili vstup a jeho srdce začalo biť rýchlejšie.

Prešli dlhým kamenným tunelom, o chvíľu neskôr opäť videl oblohu. Boli vo vnútri Kráľovho Dvora.

Thor tomu nemohol uveriť. Tam bolo ešte rušnejšie, tisíce ľudí a každý smeroval niekam inam. Videl perfektne pokosené obrovské trávniky, všade kvitli kvety. Cesta sa rozšírila a po oboch stranách ju lemovali stánky, drobné obchodíky a kamenné stavby. A medzi tým všetkým, kráľovi muži. Vojaci oblečení v brnení. Thor to dokázal.

Vo svojom nadšení sa Thor neprozreteľne na voze postavil. Hneď nato voz zčistajasna zastal, on spadol dozadu a pristál na slame. Než stačil vstať, bolo počuť ako sa drevo posunulo a keď sa pozrel hore videl nahnevaného starého muža. Bol plešatý, oblečený v handrách a mračil sa na neho. Natiahol sa dovnútra, kostnatými rukami schmatol Thora za členky a vytiahol ho von.

Thor tvrdo pristál na chrbte, z prašnej cesty sa dvíhol oblak prachu. Okolo seba začul smiech.

"Ešte raz sa zvezieš v mojom voze chlapče, tak skončíš v putách! Máš šťastie, že na teba hneď nezavolám Strieborných!"

Starý muž sa obrátil a odplul si, potom sa ponáhlal späť na svoj voz a popohnal kone.

Thor ostal v rozpakoch a pomaly sa postavil na nohy. Rozhliadol sa okolo. Jeden alebo dvaja okoloidúci sa zasmiali a Thor sa uškrnul späť, kým sa neodvrátili. Oprášil sa - jeho pýcha bola zranená, ale telo nie.

Keď sa rozhliadol naokolo, nálada sa mu vrátila. A povedal si, že môže byť rád, že tak ľahko sa dostal až tak ďaleko. Teraz,

keď bol vonku z voza, sa mohol pozeráť okolo slobodne, a bol to úchvatný pohľad. Kam až dovidel sa rozkladalo mesto. V jeho strede stál nádherný kamenný hrad, obklopený vežami, opevnený mohutnými hradbami, na ktorých hliadkovala kráľovská armáda. Všade okolo neho boli dokonalé udržiavané zelené parky, kamenné námestia, fontány, aleje stromov. Bolo to mesto. A bolo zaplavené ľuďmi.

Všade prúdili rôzni ľudia - obchodníci, vojaci, hodnostári – a každý sa veľmi ponáhlal. Thorovi trvalo niekoľko minút kým pochopili, že sa deje niečo zvláštne. Ako sa túlal naokolo, videl, že sa tu niečo pripravuje – zoradené stoličky, postavený oltár. Vyzeralo to, ako by sa chystala svadba.

Jeho srdce sa rozbúšilo, keď v diaľke zbadal vymedzený pruh zeme pre rytierske zápase - dlhá prašná cestu a deliaci povraz. Na inom poli videl, ako vojaci hádžu kopije do vzdialených cieľov, na ďalšom zase strieľali lukostrelci. Zdalo sa, ako by všade boli hry a súťaže. Bola tam aj hudba- citary, flauty a činely, skupiny hodníkov. Videl, ako veľké súdy vína váľali z pivníc. A jedlo – dlhé pripravené stoly sa ťahali kam až oko dovidelo. Bolo to, ako keby prišiel uprostred obrovskej oslavy.

Aj keď to všetko okolo bolo vzrušujúce, Thor chcel čím skôr nájsť Légiu. Aj tak už prichádzal neskoro a potreboval o sebe dať vedieť.

Ponáhlal sa k prvej osobe – bol to starší muž, ktorý sa ponáhlal dole ulicou a podľa krvi na jeho zástere usúdil, že je asi mäsiarom. Každý tu bol v takom zhone.

"Prepáčte, pane," povedal Thor a chytil ho za rukáv. Muž sa na neho nervózne pozrel, že kto ho obťažuje.

"Čo sa deje, chlapče?"

"Hľadám Kráľovskú Légii. Neviete kde trénujú?"

"Vyzerám snáď ako mapa?" Muž zasyčal, a vyrazil preč.

Thor bol zaskočený jeho hrubosťou.

Ponáhlal sa k ďalšej osobe, ktorú uvidel, k žene ktorá miesila cesto na dlhom stole. Okolo stálo zopár žien, všetky usilovne pracovali a Thor oslovil jednu z nich.

"Prepáčte, slečna," povedal. "Možno viete, kde trénuje Kráľovská Légia?"

Pozreli sa na seba a chichotali sa, niektoré z nich boli len o pár rokov od neho staršie.

Najstaršia sa otočila a pozrel sa na neho.

"Hľadáš na zlom mieste," povedala. "Tu sa pripravujeme na slávnosti."

"Ale bolo mi povedané, že výcvik je v Kráľovom Dvore," povedal Thor zmätený.

Ženy sa dali ešte do väčšieho smiechu. Najstaršia dala ruky v bok a pokrútila hlavou.

"Správaš sa, ako keby si v Kráľovom Dvore bol poprvykrát. Máš vôbec potuchy aké je to tu veľké?"

Thor očervenel keď videl, že sa mu ženy smejú. Nakoniec to vzdal a bežal preč. Nepáčilo sa mu, že si z neho uťahujú.

Videl pred sebou tucet ciest, ktoré sa krútili a otáčali všetkými smermi cez Kráľov Dvor. V kamenných múroch bolo najmenej

tucet vchodov. Veľkosť a rozloha tohoto mesta bola ohromujúca. Zmocnila sa ho úzkosť, žeby to mohol hľadať celé dni a aj tak to nenájde.

Zrazu dostal nápad – vojak by to naisto mal vedieť, kde ostatní trénuju. Báľ sa priblížiť ku skutočnému kráľovskému vojakovi, ale vedel, že nemá na výber.

Otočil sa a ponáhlal k hradbám, k vojakovi držiaceму stráž pri najbližšej bráne a dúfal, že ho nevyhodí von. Vojak stál vzpriamene, díval sa priamo pred seba.

"Hľadáš Kráľovské Légie," povedal Thor najodvážnejším hlasom akého bol schopný.

Vojak ďalej hľadel priamo pred seba, ignoroval ho.

"Povedal som hľadáš Kráľovské Légie!" trval na svojom Thor ešte hlasnejšie.

Po niekoľkých sekundách sa vojak uškŕňajúc na neho pozrel.

"Môžeš mi povedať, kde to je?" naliehal Thor.

"A kôli akej záležitosti?"

"Kôli veľmi významnej," naliehal Thor dúfajúc, že sa vojak nebude vypytovať viac.

Vojak sa otočil späť a pozeral dopredu, znova ho ignoroval. Thor cítil, ako ho zalieva bezmocnosť, že sa tú odpoveď nikdy nedozvie.

Ale po chvíli, ktorá sa zdala ako večnosť, vojak odpovedal: "Vyber sa východnou bránou, potom zamier na sever tak ďaleko, ako to len pôjde. Prejdi treťou bránou naľavo, potom zahni doprava a ešte raz doprava. Prejdi druhým kamenným oblúkom,

a nájdeš ich za bránou. Ale poviem ti, len strácaš čas. Oni sa s návštevníkmi nebavia."

Toto bolo to, čo Thor potreboval počuť. Rozbehol sa smerom, ktorý mu bol ukázaný a neustále si v hlave opakoval inštrukcie, aby na ne nezabudol. Všimol si, že slnko je už pomerne vysoko na oblohe a modlil sa, aby neprišiel príliš neskoro.

*

Thor sa rozbehol po kvalitne vydláždených uliciach a hľadal v ich spleti svoju cestu cez Kráľov Dvor. Snažil sa držať inštrukcií, ktoré dostal. Na druhom konci nádvorja videl všetky brány, a vybral si tretiu na ľavej strane. Prebehol ňou, nasledovala križovatka a potom ďalej podľa návodu. Rozbehol sa proti tisícom ľudí prúdiacich do mesta, dav rástol každú minútu. Narážal do bábkohráčov, cirkusantov, kaukliarov, a iných rôznych zabávačov oblečených vo svojej paráde.

Thor si nevedel predstaviť, že by výber regrútov začali bez neho, a snažil sa sústrediť, aby zahol na každej križovatke správne. Tiež hľadal niečo, čo by mohlo vyzeráť ako cvičisko. Prešiel popod bránu, zahol nadol a zrazu v diaľke zbadal niečo, čo by mohlo byť jeho cieľom – malé kamenné koloseum. Pri veľkej vstupnej bráne v jeho strede stála vojenská stráž. Thor začul tlmený krik ozývajúci sa spoza múrov a jeho srdce poskočilo. Toto bolo to miesto.

Rozbehol sa až nestačil s dychom. Keď dorazil k bráne, dvaja strážcovia pristúpili a sklonili kopije, zahatali mu cestu. Tretí strážny pristúpil a zdvihol dľaň.

"Ostaň tam," prikázal.

Thor sa zarazil a zalapal po dychu, ťažko skrývajúc svoje vzrušenie.

"Vy ... ne ... nerozumiete," dostal zo seba slová medzi nádychmi, "ja musím byť vo vnútri. Idem neskoro."

"Neskoro na čo?"

"Na výber. "

Strážca, nízky ťažký muž s poďobanou tvárou, sa otočil a pozrel na ďalších dvoch, ktorí sa zatvárali cynicky. Otočil sa k Thorovi a premeral ho s pohrdavým pohľadom.

"Regrútov priviezli v kráľovskom transporte už pred pár hodinami. Ak si nebol pozvaný, nemôžeš vstúpiť."

"Ale vy mi nerozumiete. Ja musím - "

Strážnik sa natiahol a schmatol Thora za košeľu.

"Ty to nechápeš, ty drzý malý chlapec. Ako sa opovažuješ prísť až sem a pretlačiť sa dovnútra? Teraz choď – aby som ťa nespútal."

Strčil do Thora, až sa zapotácal.

Thor pocítil bodnutie v hrudi, na mieste kde do neho vojak strčil, ale viac než to, zacítil bodnutie odmietnutia. Bol rozhorčený. Nemeral celú tú cestu len preto, aby ho strážnik poslal preč. Bol odhodlaný dostať sa dovnútra.

Strážnik sa otočil späť k svojim mužom, a Thor pomaly odchádzal - v smere hodinových ručičiek okolo kruhovej budove. Mal plán. Šiel, kým nebol z dohľadu, a potom sa dal do klusu pozdĺž stien. Uistil sa, že ho strážne nepozorujú a nabral väčšiu

rýchlosť. Keď bol v polovici cesty okolo budovy zazrel ďalší otvor do arény - vysoko v kamenom múre boli klenuté otvory zablokované železnými tyčami. Jeden z týchto otvorov ale nemal mrežu. Začul ďalší rev, zdvihol sa hore na rímsu, a pozrel sa.

Jeho srdce zrýchlilo. Vo vnútri obrovského kruhového cvičiska stáli tucty regrútov – vrátane jeho bratov. Zoradení chlapci sledovali niekoľko Strieborných, ktorí sa medzi nimi prechádzali a posudzovali ich.

Ďalšia skupina regrútov stála bokom a pod bedlivým dohľadom vojaka hádzali oštepý do vzdialeného cieľa. Jeden z nich práve minul.

Thorova krv horela rozhorčením. On by to dokázal. Bol rovnako dobrý ako ktorýkoľvek z nich. Len preto, že bol mladší a o niečo menší, bol vynechaný.

Naraz Thor zacítil ruku na chrbte, ktorá ho strhla dozadu a sotila na zem. Dopadol tvrdo dole.

Rozhliadol a uvidel ako sa neho uškrfňa strážnik od brány.

"Čo som ti vravel, chlapče?"

Kým stihol zareagovať, strážnik ho tvrdo kopol. Thor zacítil ostrú ranu v rebrách a strážnik sa rozohnal znova.

Tentoraz Thor chytil strážnikovu nohu vo vzduchu a strhol ju. Vyviedol ho z rovnováhy a zhodil ho na zem.

Thor rýchlo vyskočil na nohy, rovnako aj strážnik. Thor naňho pozeral, šokovaný tým, čo práve urobil. Oproti nemu stál zamračený strážnik.

"Nielenže dostaneš putá," zasyčal strážnik, "ale za toto draho

zaplatíš. Nikto sa nesmie dotknúť kráľovej stráže! Na Légiu môžeš zabudnúť, teraz sa budeš váľať v žalári! Budeš mať šťastie, ak ťa ešte niekto niekedy uvidí! "

Strážca vytiahol reťaz s putami na konci. Priblížil sa k Thorovi s chuťou pomstiť sa.

Thorova myseľ bežala na plné obrátky. Nemohol si dovoliť byť spútaný a napriek tomu nechcel zraniť člena kráľovskej gardy. Musel niečo vymyslieť - a rýchlo.

Spomenul si na prak. Potom už zapracovali reflexy. Schmatol prak, kameň, zamieril a vrhnul.

Kameň zasvištal vzduchom a vyrazil ohúrenému strážnikovi putá z ruky, ktoré s rachotom spadli na zem. Tiež trafil jeho prsty. Strážnik zatriasol rukou a kričal od bolesti.

Na to strážnik venoval Thorovi vražedný pohľad a vytasil meč.

"To bola tvoja posledná chyba," zavrčal temne a zaútočil.

Thor nemal na výber - tento človek ho jednoducho nenechá. Položil ďalší kameň do praku a hodil. Nechcel muža zabiť ani ho vážne zraniť, ale musel ho zastaviť. Takže namiesto toho, aby mieril na jeho srdce, nos, oko, alebo hlavu, Thor vyslal kameň na miesto, o ktorom si bol istý, že muža stopercentne zastaví.

Medzi strážikové nohy.

Nevrhol plnou silou, ale dosť na to, aby zrazil muža na zem.

Bol to perfektný zásah.

Strážnik sa zložil, pustil meč, chytil sa za slabiny, zrútil sa na zem a stočil do kĺbka.

"Za toto budeš visieť!" zastonal uprostred bolesti. "Stráže!

Stráže!"

Thor sa obzrel a v diaľke zbadal niekoľko kráľových strážcov, ktorí sa ponáhľali na miesto incidentu.

Buď teraz, alebo nikdy.

Bez meškania šprintoval k oknu. Bude ho musieť preskočiť, rovno do arény, a akokoľvek strhnúť na seba pozorosť. A bude musieť bojovať s každým, kto sa mu postaví do cesty.

KAPITOLA PIATA

MacGil sedel v hornej sieni svojho hradu, v jeho súkromnej príjmacej sále, ktorú používal pre osobné záležitosti. Sedel na menšom tróne, ktorý bol vyrezávaný z dreva a pozerel sa na svoje štyri deti zoradené pred ním. Bol tam jeho najstarší syn Kendrick, vo svojich dvadsiatich piatich rokoch známy bojovník a pravý džentlmen. On sa zo všetkých jeho detí na neho najviac podobal, čo bolo iróniou osudu, pretože bol nemanželské dieťa. Bol to iba jedinný prehrešok, ktorý MacGil spáchal s inou ženou, na ktorú už dávno zabudol. MacGil vychovával Kendricka spolu s ostatnými svojimi deťmi, aj keď zo začiatku kráľovná protestovala, s podmienkou, že sa nikdy nebude uchádzať o trón. To ho teraz bolelo najviac, pretože Kendrick bol najlepší muž, akého kedy poznal, a bol hrdý na to, že splodil takého syna. Ťažko si predstaviť vhodnejšieho dediča jeho kráľovstva.

Vedľa neho, a jeho pravý opak, stál jeho druhorodený syn - ale legitímne prvorodený - Gareth. Mal dvadsaťtri, tenký s jemnými čtami a veľkými hnedými očami, ktoré boli v neustálom pohybe. Jeho povaha nemohla byť od Kendrickovej rozdielnejšia. Gareth bol presne to, čo Kendrick nebol - kde bol jeho brat úprimný, Gareth skrýval svoje skutočné myšlienky; kde bol jeho brat hrdý a vznešený, Gareth bol nečestný a klamársky. MacGila to trápilo, že má jeho syn takúto povahu a snažil sa ho mnohokrát prevychovať. Ale ako chlapec dospieval, zmieril sa s tým, že jeho

povaha bude jeho osudom - ambiciózný intrigár túžiaci po moci. MacGil tiež vedel, že Gareth nepociťuje lásku k ženám a má mnoho milencov. Iní králi by takého syna vyhнали, ale MacGil sa neriadil predsudkami a pre neho to nebol dôvod, aby svojho syna nemal rád. Nesúdil ho za to. Čo ho u syna mrzelo, bola jeho zlá a intrigánska povaha, ktorú nemohol prehliadnuť.

V rade vedľa Garetha stála MacGilova druhorodená dcéra Gwendolyn. Práve jej minulo šesťnásť a bola najkrajšia dievčina, akú kedy videl - a jej povaha ešte predstihovala jej vzhľad. Bola láskavá, veľkorysá, úprimná – naozaj najlepšia mladá dáma, ktorú kedy poznal. V tomto smere bola podobná Kendrickovi. Keď sa na MacGila pozrela tak, ako sa milujúca dcéra díva na svojho otca, vždy cítil jej nekonečnú oddanosť. Bol viac hrdý na ňu, ako na svojich synov.

Vedľa Gwendolyn stál jeho najmladší syn Reece. Hrdý a temperamentný mladík, ktorý sa v štrnástich ešte len stával mužom. MacGil sledoval s veľkým potešením jeho prijatie do Légie, a už teraz v ňom videl muža, ktorým sa raz stane. MacGil nepochyboval, že jedného dňa bude Reece jeho najlepší syn a veľký vládca. Ale ten deň tu ešte nie je. Bol príliš mladý, a ešte sa musí veľa čo učiť.

MacGil mal zmiešané pocity, keď skúmal tieto štyri deti, svojich troch synov a dcéru, ako tu stáli pred ním. Cítil hrdosť zmiešanú so sklamaním. Tiež zlosť, lebo dvaja z jeho detí tu chýbali. Jeho najstaršia dcéra Luanda sa samozrejme pripravovala na svoju vlastnú svadbu, a keďže sa vydáva do

iného kráľovstva, táto záležitosť o nástupníctve sa jej netýka. Ale jeho druhý syn, osemnásťročný Godfrey tiež chýbal. MacGil očervenel nad takouto urážkou.

Už od malička nemal Godfrey rešpekt ku kráľovským záležitostiam, a bolo vždy jasné, že mu na tom nezáležalo a vládnuť nikdy nebude. A najväčšie sklamanie pre MacGila bolo, že Godfrey sa namiesto toho rozhodol tráviť svoje dni popíjaním v pivniciach so svojimi priateľmi, a spôsoboval tak kráľovskej rodine hanbu a problémy. Bol to lenivec, ktorý prespal väčšinu dňa a ten zvyšok vyplnil pitím. Na jednej strane sa MacGilovi ul'avilo, že tu nebol; na strane druhej, to bola urážka ktorú nemohol prijať. MacGil to aj tušil a preto vyslal zavčasu svojich mužov, aby prehľadali pivnice a priviedli syna späť. Teraz sedel ticho a čakal na nich.

Ťažké dubové dvere sa konečne rozleteli a dnu vpochodovali kráľovské stráže, ťahajúc medzi sebou Godfreya. Postrčili do neho až sa dotackal do stredu miestnosti a dvere za ním zabuchli.

Jeho bratia a sestra sa otočili a uprene sa na neho pozerali. Godfrey bol špinavý, páchnuci pivom, neoholený a nebol ani poriadne oblečený. Usmial sa na nich. Drzý, ako vždy.

"Dobrý deň, otče," povedal Godfrey. "Zmeškal som všetku srandu?"

"Postavíš sa vedľa svojich súrodencov a buďeš čakať až prehovorím. Ak nie, Boh mi pomáhaj, nechám ťa zviazať v žalári s ostatnými väzňami, a neuvidíš jedlo - a tým menej pivo - celé tri dni."

Godfrey vrhol na otca spurný pohľad. MacGil v tom pohľade zbadal skrytú silu, kus samého seba, iskru niečoho, čo by jedného dňa mohlo Godfreymu dobre poslúžiť. Ale to len v prípade, keby dokázal prekonať samého seba.

Rebel až do konca, Godfrey čakal dobrých desať sekúnd, než sa konečne pridal k ostatným.

MacGil si znova prezeral týchto päť detí stojacích pred ním: parchant, deviant, opilec, jeho dcéra, a jeho najmladší. Bolo to zvláštny mix, a nechcelo sa mu ani veriť, že všetci sú na svete vďaka nemu. A teraz, v deň svadby svojej najstaršej dcéry mal úlohu z nich vybrať svojho dediča. Prečo toto všetko?

A okrem toho to bolo aj zbytočné. Veď on bol vo svojich najlepších rokoch a mohol ešte vládnuť tridsať a viac rokov. Hocikoho dnes vyberie, možo ani nevystúpi na trón po celé desaťročia. Tá tradícia ho hnevala. Možno to bolo dôležité v časoch jeho otcov, ale nie teraz.

Odkášľal si.

"Zišli sme sa tu dnes preto, aby sme dodržali tradíciu. Ako viete, dnes, v deň svadby najstaršieho potomka, je mojou úlohou vymenovať nástupcu. Dediča, ktorý bude vládnuť v tomto kráľovstve. Keby som zomrel, niet lepšieho nástupcu, ako vaša matka. Ale zákony nášho kráľovstva určujú, že jediným možným nástupcom je kráľovský potomok. Tak si musím vybrať."

MacGil zachytil dych, premýšľal. Ťaživé ticho viselo vo vzduchu, a cítil váhu očakávania. Pozrel sa do ich očí, a u každého videl niečo iné. Bastard sa tváril rezignovane, pretože

vedel, že on vybraný nebude. Oči devianta zažiarili ambíciou, ako by čakal, že výber prirodzene pripadne na neho. Opilec sa pozeral z okna - bolo mu to jedno. Jeho dcéra sa na neho dívala s láskou, pretože vedela, že aj tak nie je súčasťou výberu, ale jej lásku k otcovi to nemôže ohroziť. To isté aj jeho najmladší.

"Kendrick, vždy som ťa považoval za svojho plnoprávneho syna. Ale zákony nášho kráľovstva mi nedovoľujú odovzdať žezlo nikomu, kto nie je plne legítimným následníkom."

Kendrick sa uklonil. "Otče, ani som nečakal, že by sa tak malo stať. Som spokojný s mojim miestom. Prosím, neznepokojuj sa mojou záležitosťou."

MacGila jeho odpoveď zaboľela, pretože videl aký je naozaj šlachetný a o to viac si prial, aby to mohol byť on.

"Takže zostávajú štyria z vás. Reece, ty si skvelý mladý muž, najlepší, akého som kedy videl. Ale si ešte príliš mladý, aby som o tebe mohol uvažovať. "

"Neočakával som viac, otče, " odpovedal Reece s ľahkým úklonom.

"Godfrey, si jeden z mojich troch legítimných synov a napriek tomu plytváš svojím časom v pivniciach pri pijatike, so svojimi kunpánmi. V živote sa ti dostalo všetkých privilégií, a všetky si odmietol. Ak je v mojom živote nejaké veľké sklamanie, tak si to ty."

Godfrey sa uškrnul, nebolo mu to dvakrát príjemné.

"No, keďže tu som už skončil, tak môžem zamieriť späť do pivnice, že, otče?"

S rýchlym, posmešným úklonom sa Godfrey otočil a vykračoval cez celú miestnosť.

"Okamžite sa vráť!" vyštekol MacGil. "IHNEĎ!"

Godfrey otca ignoroval. Prešiel miestnosťou a otvoril dvere. Dvaja strážcovia stáli za nimi.

MacGil kypel od zlosti keď sa na neho strážcovia spýtavo pozreli, ale Godfrey ich odstrčil a pokračoval svojou cestou.

"Zadržte ho!" zareval MacGil. "A zavrite ho niekam, aby ho kráľovná nevidela. Nechcem, aby kazil radosť svojej matke vo svadobný deň jej dcéry."

"Áno, moj pane," povedali, zavreli dvere, a ponáhľali sa za ním.

MacGil si celý červený a zadýchaný od zlosti opäť sadol a snažil sa upokojiť. Po tisíci raz uvažoval, ako sa to mohlo stať, že splodil takého potomka.

Pozrel sa znova na svoje zostávajúce deti. Všetci štyria mu vrátili pohľad a čakali v hustom tichu, čo bude nasledovať. MacGil sa zhlboka nadýchol a snažil sa sústrediť.

"Takže ostávate vy dvaja," pokračoval. "A z vás dvoch som si vybral svojho nástupcu."

MacGil sa otočil k svojej dcére.

"Budeš to ty, Gwendolyn."

Všetci štyria zalapali po dychu, jeho deti ostali v šoku, zo všetkých najviac Gwendolyn.

"Povedal si to správne, otče?" spýtal sa Gareth. "Povedal si, Gwendolyn?"

"Otče, ja som poctená," povedala Gwendolyn. "Ale ja to nemôžem prijať. Som žena."

"To je pravda, žena nikdy nesedela na tróne MacGilovcov. Ale ja som sa rozhodol, že je čas na zmenu tradície. Gwendolyn, máš toho najlepšieho ducha a myseľ, aké som u mladých dám kedy videl. Si mladá, ale ak Boh dá, budem ešte dlho žiť. A keď príde čas, budeš dosť múdra, aby si vládla. Kráľovstvo bude tvoje."

"Ale otče!" Gareth vykrikol so sinavou tvárou. "Som najstarší legitímny syn! Vždy, v celej histórii MacGilovcov to bol stále najstarší syn, kto sa stal následníkom trónu!"

"Ja som kráľ, " odpovedal MacGil temne, " a ja určujem tradíciu."

"Ale to nie je fér!" Prosil Gareth, kňučajúcim hlasom. "Ja som mal byť kráľom. Nie moja sestra. Nie žena!"

"Pozor na jazyk, chlapče! " Vykrikol MacGil, triasol sa zlosťou. "Opovažuješ sa spochybňovať moje rozhodnutie?"

"Bol som pri výbere preskočený ženou? Takto o mne zmýšľaš?"

"Už som sa rozhodol, " povedal MacGil. "Budeš to rešpektovať a poslušne sa tým riadiť, tak ako každé iné rozhodnutie v mojom kráľovstve. Teraz môžete všetci odísť."

Jeho deti sklonili hlavy a rýchlo sa ponáhľali z miestnosti.

Ale Gareth sa zastavil pri dverách, nemohol sa prinútiť k odchodu.

Otočil sa, a ostal sám, tvárou v tvár svojmu otcovi.

MacGil mohli vidieť sklamanie v jeho tvári. Je jasné, že čakal,

že dnes bude vymenovaný za dediča. Ešte viac, že to chcel. Zúfalo. Čo MacGila ani najmenej neprekvapilo, a čo bol aj dôvod prečo ho nemenoval.

"Prečo ma nenávidíš, otče?" Spýtal sa.

"To nie je nenávisť. Ja si len nemyslím, že si ten pravý, ktorý by mal vládnuť v mojom kráľovstve."

"Ale prečo?" Naliehal Gareth.

"Pretože je to presne to, čo chceš."

Garethova tvár potemnela. MacGil ho odhadol veľmi presne. Pozeral sa mu do očí a uvidel v nich takú veľkú nenávisť, ktorú by si nikdy nedokázal ani len predstaviť.

Gareth bez ďalších slov vyrazil z miestnosti a zabuchol za sebou dvere.

Ozvena otriasla MacGilom. Spomenul si na pohľad svojho syna a cítil v ňom nenávisť tak hlboko, hlbšie, než u niektorých svojich nepriateľov. V tej chvíli si spomenul na Argona, na jeho slová, že nebezpečenstvo je blízko.

Mohlo by byť až tak blízko?

KAPITOLA ŠIESTA

Thor šprintoval cez obrovské pole cvičiska, bežal ako vládol. Za sebou počul kroky svojich prenasledovateľov z kráľovskej stráže. Naháňali ho naprieč rozpáleným pieskom a strašne pri tom nadávali. Pred ním postávali členovia - a noví regrúti - Légie, desiatky chlapcov, rovnakí ako on, ale starší a silnejší. Boli školení a testovaní v rôznych formáciách. Niektorí trénovali boj s kopijou, iní hádzali oštep. Tí čo hádzali na vzdialené ciele, len zriedka minuli. Títo boli jeho sokovia a pôsobili impozantne.

Medzi nimi boli desiatky skutočných rytierov, členovia Strieborných, stojac v širokom polkruhu sledovali dianie naokolo. Posudzovali. Rozhodovali o tom, kto zostane a kto bude poslaný domov.

Thor vedel, že sa bude musieť ukázať, bude musieť na týchto mužov zapôsobiť. Za niekoľko okamihov ho stráže dobehnú a ak má nejakú šancu zapôsobiť, tak je to práve teraz. Ale ako? Uháňajúc cez cvičisko jeho myseľ pracovala na plné obrátky, a bol rozhodnutý dosiahnuť svoj cieľ.

Ako Thor utekal cez arénu, iní si ho začali všímať. Niektorí z regrútov zastali a otočili sa, rovnako ako aj niektorí z rytierov. Za niekoľko okamihov Thor cítil, že na seba strhol všetku pozornosť. Vyzerali zmätene, a on si uvedomil, že sa musia asi diviť, ktože to tu narušuje ich tréning a za päťami má troch kráľovských strážnych. Takto teda prvý dojem urobiť

neplánoval. Celý svoj život sníval o vstupe do Légie, ale takto si ho nepredstavoval.

Ako Thor bežal, uvažujúc, čo ďalej, veci sa pohli samé. Jeden veľký chlapec, regrút, sa rozhodol, že urobí na ostatných dojem a Thora zastaví. Vysoký, svalnatý, a takmer dvakrát taký veľký ako Thor, zdvihol svoj drevený meč, aby zablokoval Thorovi cestu. Thor videl, že ho chce zraziť na zem, aby ho pred všetkými zosmiešnil a zároveň si získal rešpekt ostatných regrútov.

Toto Thora rozúrilo. Thor nemal proti tomuto chlapcovi nič, nebol to ich boj. Ale on to urobil len preto, aby sa ukázal pred ostatnými.

Keď sa Thor priblížil, nemohol uveriť, aký je ten chlapec veľký. Týčil sa nad ním ako veža a mračil sa spoza svojich hustých čiernych vlasov, ktoré mu padali do čela. Jeho bojovne vysunutá brada bola asi tá najväčšia, akú Thor kedy videl. Nedokázal si ani len predstaviť, ako by s takýmto obrom mohol čo i len pohnúť.

Chlapec zaútočil svojím dreveným mečom, a Thor vedel, že musí konať rýchlo, inak bude zrazený do piesku.

Thorove reflexy zapracovali. Inštinktívne vybral svoj prak, natiahol a hodil kameň do chlapcovej ruky. Strela našla svoj cieľ a vyrazila meč z ruky v momente, kedy sa chystal k útoku. Zbraň vyletela, chlapec zakričal a chytil sa za ruku.

Thor nestrácal čas. Využil okamih a zaútočil. S rozbehom vyskočil do vzduchu a oboma nohami súčasne kopol chlapca do hrudníka. Ale chlapec bol taký silný, že to bolo ako kopnúť do

kmeňa duba. Chlapec sa iba zatackal, zatiaľ čo Thor sa zastavil vo vzduchu a spadol na zem pri chlapcových nohách.

To neveští nič dobré, pomyslel si Thor, keď dopadol na zem a v ušiach mu zvonilo.

Thor sa snažil dostať späť na nohy, ale chlapec bol rýchlejší. Natiahol sa, schmatol Thora za jeho košeľu na chrbte, a poslal ho - tvárou dole - do piesku.

Zástup chlapcov rýchlo vytvoril kruh okolo nich a jasali. Thor očervenel poníženy.

Thor sa obrátil aby vstal, ale chlapec bol príliš rýchly. Už bol na ňom a pritlačil ho k zemi. Než sa Thor nazdal, šarvátka sa premenila na zápasenie, váha toho druhého bola obrovská.

Thor počul tlmené výkriky ostatných regrútov, ktorí utvorili kruh, krik dychtivý po krvi. Tvár chlapca sa zamračila keď natiahol palce rovno pred Thorove oči. Thor tomu nemohol uveriť – zdalo sa mu, že tento chlapec mu chce naozaj ublížiť. To sa vážne chce ukázať i za takúto cenu?

V poslednej sekunde sa Thorovi podarilo uhnúť hlavou na stranu, čo jeho protivníka vyviedlo z rovnováhy a musel sa rukami oprieť o zem. Thor to využil a odkotúľal sa spod neho.

Thor sa postavil na nohy a bol tvárou v tvár chlapcovi, ktorý tiež vstal. Chlapec zaútočil pästou na Thorovu tvár ale Thor sa v poslednom okamihu prikrčil. Oviaľa ho vlna vzduchu a Thor si uvedomil, že keby ho chlapcova päst zasiahla, zlomila by mu čeľusť. Thor sa natiahol a udel chlapca do brucha, ale to sotva malo nejaký efekt. Bolo to ako buchnúť do stromu.

Kým Thor mohol zareagovať, chlapec ho udrel lakťom do tváre.

Thor sa zapotácal. Bolo to ako dostať úder kladivom a v ušiach mu zvonilo.

Thor sa ešte tackal a snažil sa chytiť dych, chlapec zaútočil a tvrdo ho kopol do hrude. Thor odletel dozadu a pristál na zemi na chrbte. Ostatní chlapci zajasali.

Celý otrasený sa Thor zdvíhal, ale chlapec zaútočil ešte raz – päťou rovno do tváre zrazil Thora znovu na chrbát – tentokrát už nadobro.

Thor tam ležal a počul tlmený jasot ostatných. Cítil slanú chuť krvi z nosa. Stonal bolesťou. Otvoril oči a videl veľkého chlapca, ktorý sa k nemu už otočil chrbtom, ako sa vracia späť k svojim priateľom osláviť víťazstvo.

Thor to chcel vzdať. Ten chlapec bol obrovský, boj proti nemu bol márný, a on už nemohol zniesť ďalšiu bitku. Ale niečo v ňom mu nedovolilo to len tak nechať. Nemohol prehrať. Nie pred všetkými týmito ľuďmi.

Nevzdávaj to. Vstávaj. Vstávaj!

Thor nejako našiel v sebe ďalšiu silu. Zastonal, prevalil sa, dostal sa na ruky a kolená, a potom pomaly na nohy. Obrátil sa na chlapca, krvácajúc a s opuchnutými očami len ťažko videl, sťažka dýchal, ale zaťal a zdvihol päste.

Obrovský chlapec sa otočil a zadíval sa na Thora. Pokrútil neveriacky hlavou.

"Mal si ostať dole, chlapče," vyhrážal sa, keď sa približoval

späť k Thorovi.

"DOSTĚ!" Zakričal hlas. "Elden, ustúpte!"

Náhle medzi nich vstúpil rytier, natiahol dlaň a zastavil Eldena. Dav stíchol, a všetci sa pozreli na rytiera. Bolo zrejmé, že tento muž tu má veľký rešpekt.

Thor sa na rytiera pozrel s úctou. Mal po dvadsiatke, bol vysoký so širokými ramenami. Mal hranatú čeľusť a hnedé, dobre udržiavané vlasy. Thor si ho na prvý pohľad obľúbil. Jeho prvotriedne brnenie – retiazková košela vyrobená z lešteného striebra, niesla kráľovský erb: Sokola z rodu MacGil. Thorovi vyschlo v krku – stál pred členom kráľovskej rodiny. Nemohol tomu uveriť.

"Vysvetli čo si zač, chlapče," povedal Thorovi. "Prečo si vtrhol do našej arény bez pozvania?"

Než stačil odpovedať, náhle traja členovia kráľovskej gardy vstúpili do kruhu. Veliteľ stráže sťažka dýchal a ukazoval prstom na Thora.

"Nepočúvol naše rozkazy!" Zakričal strážnik. "Idem ho spútať a vziať ho do kráľovskej kobky!"

"Neurobil som nič zlé!" Thor zaprotestoval.

"Neurobil?" Zakričal strážnik. "A nepozvaný pobehovať po kráľovskom majetku?"

"Všetko, čo som chcel, bolo šanca!" Zakričal Thor, a obrátil sa s prosebným výrazom na rytiera pred ním, člena kráľovskej rodiny. "Všetko, čo som chcel, bola šanca sa pripojiť k Légii!"

"To cvičisko je len pre pozvaných, chlapče," ozval sa drsný

hlas.

Do kruhu vystúpil bojovník, široký päťdesiatnik s holou hlavou, krátkymi fúzami a jazvou cez nos. Vyzeral, ako by bol profesionálnym vojakom celý svoj život a podľa znaku na jeho brnení – zlatej brošni na hrudi – bol ich veliteľom. Thorovi sa rozbúšilo srdce – generál.

"Nebol som pozvaný, pane," povedal Thor. "To je pravda. Ale je to môj životný sen, tu byť. Jediné, čo chcem, je šanca vám ukázať čo dokážem. Som rovnako dobrý ako ktorýkoľvek z týchto regrútov. Dajte mi jednu šancu to dokázať. Prosím. Vstup do Légie je všetko, o čom som kedy sníval."

"Toto bojisko nie je pre rojkov, chlapče, " prišla jeho drsná odpoveď. "To je pre bojovníkov. Neexistujú žiadne výnimky našich pravidiel: Regrúti sú vyberaní."

Generál prikývol a kráľovská stráž pristúpila k Thorovi, aby ho spútala.

Rytier z kráľovskej rodiny však náhle vystúpil, natiahol dlaň a zablokoval strážcov.

"Možno, príležitostne, môže byť urobená aj výnimka, " povedal.

Strážnik sa na neho prekvapene pozrel, očividne chcel niečo povedať, ale musel držať jazyk za zubami v úcte ku kráľovskej rodine .

"Obdivujem tvojho ducha, chlapče, " pokračoval rytier. "Predtým než ťa pošleme domov, chcel by som vidieť, čo dokážeš."

"Ale Kendrick, máme naše pravidlá - " povedal generál, zjavne nespokojný.

"Kráľovská rodina vytvára pravidlá," odpovedal Kendrick prísne, " a Légia sa zodpovedá kráľovskej rodine."

"Sme zodpovední vášmu otcovi, kráľovi, a nie vám, " odporoval generál, rovnako vzdorovitý.

Vzduch bol napätý. Thor radšej nechcel ani pomyslieť akú šlamastiku práve spôsobil.

"Poznám svojho otca a viem, čo by chcel. On by dal tomuto chlapcovi šancu. A to je to, čo urobíme."

Generál nakoniec ustúpil.

Kendrick sa obrátil k Thorovi a prezeral si ho svojimi hnedými prenikavými očami. Mal naozaj kráľovskú tvár, ale aj tvár bojovníka.

"Dám ti iba jednu jedinú šancu, " povedal Thorovi. "Uvidíme, či zasiahneš tamtu značku."

Ukázal na hromadu sena ďaleko cez pole, s malou červenou škvrnou v strede. Niekoľko oštepov bolo zapichnutých v sene, ale ani jeden netrafil červený stred.

"Ak dokážeš toto, čo zatiaľ nikto z ostatných chlapcov, ak odtiaľto trafiš tamtú značku, tak potom sa k nám môžeš pripojiť."

Rytier ustúpil stranou a Thor cítil ako sa všetky oči upreli na neho.

Všimol si stojan na oštepy a opatrne si ich poprezeral. Boli to najkvalitnejšie oštepy, aké kedy videl, vyrobené z masívneho

dubu, zabalené v najjemnejšej koži. Srdce mu búšilo, keď vykročil vpred, chrptom ruky si utrel krv z nosa. Cítil sa viac nervózny, než kedykoľvek predtým v živote. Je jasné, že dostal takmer nespĺniteľnú úlohu. Ale musel to skúsiť.

Thor sa natiahol a vzal si oštep, nie príliš dlhý, nie príliš krátky. Poťažkal zbraň v ruke – bola pevná a ťažká. Nie ako tie, ktoré používal doma. Ale to je dobre. Cítil, že možno, len možno, by mohol trafiť. Koniec koncov, hádzanie oštepom bola jeho najlepšia zručnosť, hneď po hadzaní kameňom, a dlhé dni strávené v divočine mu poskytlí dostatok cieľov. Vždy bol schopný trafiť aj to, čo jeho bratia nedokázali.

Thor zavrel oči a zhlboka sa nadýchol. Ak netrafi, stráže ho odvedú do väzenia - a jeho šanca na vstup do Légie bude navždy zničená. V tomto okamihu ide o všetko, o čom kedy sníval.

Modlil sa k Bohu so všetkým, čo mal.

Bez váhania, Thor otvoril oči, urobil dva kroky vpred, natiahol sa a hodil oštepom.

Zadržal dych a sledoval ako letí vzduchom.

Prosím, Bože. Prosím.

Oštep plával hustým tichom, a Thor cítil ako ho sleduje stovka očí.

Potom, po chvíli ktorá trvala celú večnosť sa ozval zvuk, nezameniteľný zvuk kedy hrot oštepu preniká do kopy sena. Thor sa ani nemusel pozeráť. Vedel, on jednoducho vedel, že to bola perfektná trefa. Už podľa toho ako mu oštep sedel v ruke, ako sa mu napnuli všetky šľachy keď hádzal, cítil, že svoj cieľ neminie.

Thor sa odvážil pozrieť, a uvidel, s obrovskou úľavou, že mal pravdu. Oštep našiel svoje miesto v strede červenej značky – bol tam jediný. Dokázal to, čo ostatní regrúti nezvládli.

Obklopilo ho omračujúce ticho. Cítil ako na neho ďalší regrúti – ale aj rytieri – udivene civeli.

Konečne pristúpil Kendrick a tvrdo potľapkal Thora dlaňou na chrbte. Naširoko sa usmial.

"Mal som pravdu," povedal. "Zostaneš!"

"Čože, môj pane!" Kričala kráľova stráž. "To nie je fér! Tento chlapec prišiel nepozvaný!"

"Trafil tamten znak. To je jeho moja pozvánka pre neho"

"Je oveľa mladší a menší ako ostatní. Toto nie je materská škola, " povedal generál.

"Ja som radšej za menších vojakov, ktorí dokážu trafiť cieľ, ako obra, ktorý s tým má problém, " odpovedal rytier.

"Mal len šťastie! " Zakričal veľký chlapec, s ktorým Thor práve bojoval. "Keby sme mali viac šancí, aj my by sme trafili!"

Rytier sa otočil a pozrel sa na chlapca, ktorý to zakričal.

"Naozaj?" Spýtal sa. "Chceš to urobiť hneď teraz? A podľa toho sa rozhodne, či tu ostaneš alebo nie? "

Chlapec sa zarazil a zahanbene sklonil hlavu, zjavne nebol ochotný ponuku prijať.

"Ale ten chlapec je cudzinec, " protestoval generál. "Veď ani nevieme odkiaľ pochádza."

"Pochádza z níziny," ozval sa hlas.

Ostatní sa otočili a pozreli sa, kto hovorí, ale Thor to

nepotrebovali - spoznal ten hlas. Bol to hlas, ktorý ho trápil celé jeho detstvo. Hlas jeho staršieho brata Drakeho.

Drake urobil krok vpred so svojimi ďalšími dvoma bratmi, a pozrel sa na Thora s výrazom nesúhlasu.

"Jeho meno je Thorgrin, z klanu McCleod z Južnej Provincie Západného kráľovstva. On je najmladší z nás štyroch. Všetci pochádzame z tej istej domácnosti. Jeho povinnosťou bolo starať sa o ovce nášho otca!"

Celá skupina chlapcov a rytieri sa vtrhli do zborového smiechu.

Thor cítil, ako mu tvár červenie; radšej by teraz zomrel. Nikdy nebol viac zahanbený. Taký bol jeho brat – urobil čokoľvek, aby jeho ponížil a tak seba preslávil.

"Starať sa o ovce, hovoríš?" Zopakoval generál.

"Potom si naši nepriatelia budú musieť určite dávať na neho pozor! " zakričal iný chlapec.

Znovu sa ozval smiech a Thorovo poníženie sa prehĺbilo.

"Dost'! " zreval Kendrick, prísne.

Smiech postupne utíchol.

"Aj tak tu radšej budem mať pastiera, ktorí trať terč, ako vás, ktorí - zdá sa, že sa viete dobre smiať, ale nič viac, " dodal Kendrick.

Potom sa už nesmial nikto.

Thor bol Kendrickovi nekonečne vďačný. Bol jeho dlžníkom. Tento muž mu dnes vrátil jeho česť.

"Vari nevieš, chlapče, že to nie je rytierske roznášať klebety

o svojich priateľoch, tým viac o vlastnej rodine, o vlastnej krvi?
" spýtal sa rytier Drakeho.

Drake sa nervózne pozeral dole, jeden zo vzácných okamihov, kedy ho Thor videl v rozpakoch.

Ale ďalší z jeho bratov - Dross, predstúpil a zaprotestoval.
"Ale Thor nebol ani vybraný. My sme boli. On tu len za nami prišiel."

"Ja som nešiel za vami, " trval na svojom Thor, konečne aj prehovoriac. "Som tu kôli Légii. Nie kôli tebe."

"Nezáleží na tom, prečo tu je, " povedal mrzuto generál. "On je plytvanie všetkého nášho času. Áno, bol to dobrý hod oštepom, ale stále sa k nám nemôže pripojiť. Nemá rytiera, ktorý by ho sponzoroval a žiadneho partnera spomedzi regrútov."

"Bude mojim partnerom, " zvolal hlas.

Thor sa točil, spolu s ostatnými. Bol prekvapený, pár krokov od neho stál chlapec jeho veku, ktorí aj vyzeral ako on, s výnimkou blond vlasov a žiarivo zelených očí a mal na sebe najkrajšie kráľovské brnenie - drôtenú košeľu pokrytú červeno čiernymi znakmi - ďalší člen kráľovskej rodiny.

"To je vylúčené," povedal generál. "Kráľovská rodina nepatrí do dvojice s neurodzenými."

"Môžem robiť to, čo uznám za vhodné," odsekol chlapec. "A ja hovorím, že Thorgrin bude môj partner."

"Aj keby sme to dovolili, " povedal generál, "nezáleží na tom. Aj tak nemá rytiera, ktorý by ho sponzoroval."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.